

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת וישב תשע"ז תהא שנת עזות דקדושה.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מדור גלגלים בתורה מופיע בעמוד כ"א.

**קישור להורדת שיעור י"ט כסליו בביתר עילית
נושא השיעור: הקשר בין בעל התניא לבחירת טראמפ בארה"ב**

<https://www.jumbonai.com/he/Downloads.aspx?sid=474F6D564B763446683737464B3342347436653838673D8D>

**קישור להורדת שיעור ר"ח כסליו בקבר דוד המלך
נושא השיעור: השתלשלות הבחירה בגילויי המדען שרדינגר**

<https://www.jumbonai.com/he/Downloads.aspx?sid=5934734E713443756D6E464B3342347436653838673D8D>

קישור להורדת שיעור סיכום כונות חנוכה בקצרה

<https://www.jumbonai.com/he/Downloads.aspx?sid=39676B464F5A646A4F5137464B3342347436653838673D8D>

"אוֹיְבֵי אֱלֹבֵיִשׁ בְּשֵׁת וְעָלְיוּ יִצְיָן נְזָרוּ" ר"ת אַחֲכָה לֹו בְכָל

יֹום שְׁיָבוֹא.

מְצִינֵנוּ בְזֶהָר (אחרי סט): אָמַר רַבִּי אָבָא, לֹא גָלוּ יִשְׂרָאֵל מֵאַרְצָם עַד שֶׁכָּפְרוּ בְּקֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכַתּוֹב "אֵין לָנוּ חֵלֶק בְּדוֹד וְלֹא נַחְלָה בְּבֵן יִשִׁי". וְכֵן מְצִינֵנוּ בַּמְדְרָשׁ (יְלֻקוֹט שְׁמוּאֵל קו) תַּנִּי ר' שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי אוֹמֵר בְּשֵׁלֶשָׁה דְבָרִים עֲתִידִים לִמָּאס, בְּמַלְכוּת שְׁמַיִם, וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד, וּבְבִגְנֵן בֵּית הַמְקֻדָּשׁ, הֵדָא הוּא דְכַתִּיב "וַיֹּאמֶר אֵין לָנוּ חֵלֶק בְּדוֹד" זֶה מַלְכוּת שְׁמַיִם, "וְלֹא נַחְלָה לָנוּ בְּבֵן יִשִׁי" זֶה מַלְכוּת בֵּית דָּוִד "אֵישׁ לֹאֲהֲלִיו יִשְׂרָאֵל" וְלֹא לְבֵית הַמְקֻדָּשׁ. א"ר שְׁמַעוֹן בַּר מְנַסֵּיא אֵין יִשְׂרָאֵל רוֹאִין סִימָן גְּאָלָה לְעוֹלָם עַד שְׁיַחְזְרוּ וַיִּבְקְשׁוּ שְׁלִשְׁתָּם, הֵדָא הוּא דְכַתִּיב "אַחַר יִשְׁבוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּבְקְשׁוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם" זֶה מַלְכוּת שְׁמַיִם, "וְאֵת דָּוִד מִלְכָּם" זֶה מַלְכוּת בֵּית דָּוִד, "וּפְחָדוּ אֶל ה' וְאֶל טוֹבוֹ" זֶה בֵּית הַמְקֻדָּשׁ. רוֹאִים שְׁעַם יִשְׂרָאֵל יִצָּא לַגְלוּת בְּגַלְל שְׁזַלְזְלוּ בְּדוֹד בֶּן יִשִׁי, וַיִּגְאָלוּ כְּשִׁיבְקְשׁוּ אֶת דָּוִד בֶּן יִשִׁי. וְכֵן יֵשׁ רִמְזָה בְּפִסְוֻקִים (תהילים קלב, יז) "וְלַחֲנִיָּה אֱלֹבֵיִשׁ יִשַׁע וַחֲסִידֶיהָ רַנְּנוּ וַיִּרְנְנוּ: שֵׁם אֲצִמִּיחַ קָרוֹן לְדוֹד עֲרַכְתִּי גַר לְמִשְׁיַחִי: אוֹיְבֵי אֱלֹבֵיִשׁ בְּשֵׁת וְעָלְיוּ יִצְיָן נְזָרוּ" ר"ת אַחֲכָה לֹו בְכָל יוֹם שְׁיָבוֹא, הֵינֵנוּ כְּשִׁנְחַכָּה בְּאֲמַת נִזְכָּה לָזָה. וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שֵׁיִשׁ עוֹד "אֱלֹבֵיִשׁ" אֶחָד בְּכָל הַתַּנ"ךְ (ישעיה ג, ג) "אֱלֹבֵיִשׁ שְׁמַיִם קְדֹרוֹת וְשִׁק אֲשִׁים כְּסוּתָם", הַפְּסוּק מְדַבֵּר עַל זְמַן הַחֲרָבָן שֶׁנִּמְשַׁל לְעַנְיִים שְׁחוּרִים, אֲבָל טְמוֹן כָּאֵן רִמְזָה גַם עַל הַגֶּשֶׁם שֶׁיּוֹרֵד מְעַנְיִים אֵלוּ כְּמוֹבָא בְּמַלְבִּי"ם שֵׁם, הֵינֵנוּ שְׁבַתוֹף הַחֲרָבָן נוֹלַד מְשִׁיחַ, כְּמוֹבָא בְּסִפְר 'פְּרֵי חַיִּים' שֶׁגִּשְׁ"ם ר"ת גְּאָלָה שְׁלֵמָה מְהַרְהָ. וְכֵן אֱלֹבֵיִשׁ בְּגִימְטְרִיא גֶשֶׁם, וְכֵן ג' פְּעָמִים אֱלֹבֵיִשׁ שֵׁיִשׁ בְּכָל הַתַּנ"ךְ מְרַמְזִים עַל דְּבָרֵי הַמְדְרָשׁ עַל שְׁלֵמוֹת הַגֶּשֶׁם: (ב"ר יג, יג) אָמַר

רבי שמעון בן אלעזר אין לך טפה יורד מלמעלה שאין הארץ עולה כנגדו טפים, מה טעם "תהום אל תהום קורא לקול צנוריד וגו'", אמר רבי לוי המים העליונים זכרים והתחתונים נקבות והן אומרים אלו לאלו קבלו אותנו, אתם בריותיו של הקב"ה ואנו שלוחיו מיד הם מקבלים אותן, הדיא הוא דכתיב "תפתח ארץ" כנקבה זו שהיא פותחת לזכר, "ויפרו ישע" שהן פרו ורבין, "ויצדקה תצמיח יחד" ירדת גשמים, "אני ה' בראתי" לך בראתי לתקונו של עולם ולישובו. וכן מובא בספר 'שמח משה' (בשלח) שיש גשמים מצוות שחסרות לישראל בזמן הגלות, ותחזרנה בזמן הגאולה. וכן מצינו בגמרא (תענית ז.) אמר רב יהודה גדול יום הגשמים כיום שנתנה בו תורה, רבא אמר יותר מיום שנתנה בו תורה. דבשביל להוריד גשם גשמי, צריך הארה ממקום גבה, כדי שיוכל לרדת למטה בגשמיית, ולהפך לגשם גשמי. ולרבא זה מקום כל כך גבה שהוא למעלה מן האור שהיה ביום שנתנה בו התורה, ולרב יהודה זה באותה דרגה כמו האור שהיה במתן תורה. וכן מצינו בגמרא (חולין סג.) אמר רבי יהודה, "רחם" זו שררק. ולמה נקרא שמה "רחם" אמר רבי יוחנן, כיון שבאה רחם, באו רחמים לעולם. ומבאר רש"י רחמים, מטיח. אמר רב ביבי בר אבבי, והוא דיתב אמדי, ועביד "שררק", וגמירי דאי יתיב אארעא ושריק אתי משיחא, שנאמר, "אשרקה להם ואקבצם". אמר ליה רב אדא בר רב שימי למר בר רב אידאי והא ההוא דיתב בי כרבא ושרק ואתא גלל אפסקיה למוחיה אמר ליה, ההוא ביידיא הוה. רואים שכאשר עוף השררק ישב על משהו ושורק, זה סימן שמגיע גשם לעולם, ואם הוא ישב על הארץ ושורק, זה סימן שהמשיח מגיע, ומבאר לדברינו שהגשם מקרב את המשיח. והגמרא שואלת מדוע היה שררק אחד ששרק ומשיח לא הגיע, והגמרא אומרת שאותו שררק היה שקרן, ובאר הרה"ג ר' א. י. שליט"א שאם הוא שקרן הוא גורם ההפך, עצירת הגשם, כמובא בגמרא (תענית ח.): אמר רבי יוחנן אין הגשמים נעצרים אלא בשביל פוסקי צדקה ברבים, ואין נותנים שנאמר "נשיאים ורוח וגשם אין, איש מתהלל במתת שקר".

נראה לבאר מדוע רבי שמעון בר מנסיא אומר שבקשת הגאולה תביא סימן גאולה, כפי ששמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שמס"נ אותיות נס"ם בהפוך אותיות, היינו שהוא שובר את הטבע למטה, וזוכה לאור של נסים מעל הטבע שהוא האור החוזר של המסירות נפש, לכן זה בהפוך אותיות. ונראה שהן גם אותיות סימן כי נסים נקראים אותות ומופתים, ואות היא סימן, כיון שהנסים הם סימן לאהבת ה'. וכן ניס"ם אותיות שמיני אם נחליף את הס' בש' באותיות זסשר"ץ, ואור הגאולה יבא מהשמיני בנסים ונפלאות כמו ביציאת מצרים. וכן מסירות נפש ר"ת וס"ת נשמת, התפלה שנאמרת כהודיה על הנסים. וכן האותיות אחרי מ"ן ר"ת מסירות נפש, הן נ"ס.

וכן מצינו בגמרא (עירובין נד:) ציון לישנא דסימנא הוא, דכתיב, "וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון". ורואים שציון פרושו סימן, ונבאר שציון מרמז על הר ציון מקומו של דוד, וכאשר יחזרו ויבקשו את דוד שהוא בסוד סימן של מס"נ, יזכו לסימן גאולה. וכן סימן נרמז גם בדברי הגמרא שמדברת על התחדשות המלכות בזמן הגאולה: (ר"ה כה.) אמר ליה רבי לרבי חיאי, זיל לעין טב וקדשיה לירחא, ושלח לי סימנא "דוד מלך ישראל חי וקיים".

וכן מצינו בגמרא (יבמות עז.) שמלכות בית דוד נקראת מציאה, כמו שכתוב (תהילים פט, כא) "מצאתי דוד עבדי", וכן כתוב (בראשית יט, טו) "שתי בנותיך הנמצאות", ולכאורה קשה מה שיד אצל הקדוש ברוך הוא אבדה ומציאה. ומבאר לדברינו דמלכות בית דוד מסמלת את השכינה הקדושה שהיא הנקבה הכללית שהקדוש ברוך הוא אומר עליה "מצאתי

דוד עבדי. וכן **מציאה** בגימטריא **אפל"ו** שהוא שם אשית דן בן יעקב כמובא בספר הישר. והיא אחת האמהות של המשיח, כמובא במדרש (ילקוט יחי קס) **"גור אריה יהודה"**, זה משיח בן דוד שיצא משני שבטים, אביו מיהודה ו**אמו מדן**. וכן מצינו בגמרא (סנהדרין צז.) **שלושה באין בהסח הדעת, אלו הן, משיח, מציאה ועקרב**. ומבאר המהרש"א שכש**המשיח** יבא, לחלק מהאנשים תהיה ביאתו בחינת **מציאה** שיביא להם שמחה. ולחלק מהאנשים תהיה בחינת נשיכת **עקרב**. ורואים שהמשיח יבא בבחינת מציאה למי שיבקש אותו ויזכה ל**סימן** שמביא את **המציאה**.

וכן במעשה תמר ויהודה שמשם נולד שרש דוד המלך, מצינו בגמרא (סוטה י:) על הכתוב (בראשית לח, כה) **"הוא מוצאת"**, שסמא"ל אבד ממנה את ה**סימנים** שקבלה מיהודה, וגבריא"ל המציא לה אותם, והכתוב מרמז שהיא **מצאה** את ה**סימנים** ולא נשרפה, ורואים ששרש דוד בא לעולם בכח **מציאה וסימנים**, ולכן כתוב **"הוא"** בו"ו בלשון זכר, לרמז על מציאת דוד. ונראה שיש פאן למוד גדול שאדם לא יחשב שמס"נ היא דבר שמביא מות וכו', להיפך, דוקא בזכות המס"נ של תמר היא זכתה לנסים מהמלאך גבריא"ל למצא את הסימן.

וכן רבי שמעון בר מנסיא ר"ת **משב"ר**, או **מבש"ר**, כי בזמן שהגיעו בנים עד **משבר** של לדת משיח, זה הזמן של **המשבר** שממתיק את זה. לכן הוא נותן עצות להחיש לדת משיח בזמן שנמצאים במשבר, כמו האשה היולדת שיושבת על המשבר. וכן בגאולת מצרים מצינו שהיו **סימנים** לגאולה יחד עם ה**לדה** על ה**משב"ר** כשהתחיל משה להיות ה**מבש"ר**. כמובא במדרש (ילקוט שמות קעד) **כך אמר הקב"ה "פקד פקדתי אתכם" סימן היה לישראל כל גואל שבא בלשון הזה שהוא גואל של אמת**.

רבי שמלאי דרש עניני לבושים.

מובא ב'תנ"א' (פ"ה) שהתורה היא בבחינת מזון, והמצוות הן בבחינת לבושים. וכן מצינו בזהר (תיקונים כב.) **מזון הוא תורה, כסות זה כסוי של ציצית, ועטיפה שלו, ותפלין של יד שנואמר בה "תפלה לעני כי יעטף"**. רואים שהתורה היא בחינת מזון, והמצוות הן בבחינת לבושים. וכן מצינו בזהר (פקודי רכט:) **הרי העמידוהו שמעשים טובים של אדם שעושה בזה העולם אלו מעשים מושכים מאור הזיו העליון לבוש להתקן בו לאותו עולם להראות לפני הקדוש ברוך הוא, ובאותו לבוש שלובש נהנה ורואה תוך מראה שמאירה**. **מצינו במדרש (רות רבה ה, יב) "ורחצת וסכת ושמת שמלתיך עליך"**, וכי ערמה היתה אלא אלו בגדי שבתא, מכאן אמר רבי חנינא צריך אדם להיות לו שני עטפים אחד לחל ואחד לשבת, וכן דרשה ר' שמלאי בצבורא. רואים ש**רבי שמלאי** דרש דבר זה. וכן מצינו בגמרא (סוטה ה.) **דרש רבי שמלאי תורה תחלתה גמילות חסדים, וסופה גמילות חסדים. תחלתה גמילות חסדים דכתיב "ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו פתנות עור וילבשם"**. וסופה גמילות חסדים דכתיב **"ויקבר אתו בגי"**. רואים ש**רבי שמלאי** דרש עניני לבושים של פתנות עור, וכן קבורה היא בחינת **לבוש** לנקבר יחד עם התכריכים, כמובא בספר 'חסד לאברהם' (מעין ד נהר נב) **ענין לבוש המתים, כי כמו שנוכנסים בקבר כן ממש מתלבש הלח ההוא שבקבר ברוחניות הלבוש הגשמי שמוליק עמו**. וכן מצינו בגמרא (כתובות קיא:) **חטה שנוקברה ערמה יוצאה בכמה לבושי**.

מְצִינוּ בַּגְּמָרָא (מכות י) דְרַשׁ רַבִּי שְׁמֵלָאֵי מַאי דְכָתִיב אִזּוּ יִבְדִּיל מֹשֶׁה שְׁלֹשׁ עָרִים בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן מִזְרָחָה שְׁמֶשׁ, אָמַר לוֹ הַקַּב"ה לְמֹשֶׁה הִזְרַח שְׁמֶשׁ לְרוֹצְחִים. נִרְאֶה דְרַבִּי שְׁמֵלָאֵי אָמַר דְּבַר זֶה, דִּהוּא הִיא בְּבַחֲנִית שְׁמֵלָה הַמְּסַמְלֶת אֶת הַמְּקִיף שֶׁהִיא בְּעָרֵי מְקַלְט. וְכֵן "יִבְדִּיל מֹשֶׁה שְׁלֹשׁ עָרִים" ס"ת שְׁמֵלָה.

מְצִינוּ בַּגְּמָרָא (מכות כג:) דְרַשׁ רַבִּי שְׁמֵלָאֵי, תַרְנ"ג מְצוֹת נֶאֱמָרוּ לוֹ לְמֹשֶׁה שְׁס"ה לְאוּיוֹ, כְּמִנְיַן יְמוֹת הַחַמָּה. רַמ"ח עֲשֶׂה כְּנֶגֶד אַבְרָיו שֶׁל אָדָם. אָמַר רַבִּי הַמְּנוּנָא, מַאי קָרָא "תּוֹרָה צְוָה לְנוּ מֹשֶׁה". תּוֹרָה בְּגִימְטְרִיא שִׁית מָאָה וְחַד סְרֵי הוּיִין, "אַנְכִי", "וְלֹא יִהְיֶה לְךָ", מִפִּי הַגְּבוּרָה שְׁמַעְנוּם. שׁוֹאֵלֶת הַגְּמָרָא מִנֵּין יוֹדְעִים שֵׁישֵׁין 613 מְצוּוֹת, וְרַב הַמְּנוּנָא מְבַאֵר שְׁלוּמְדִים זֹאת מְגִימְטְרִיא שֶׁל הַמֶּלֶךְ תּוֹרָה וּמוֹסִיפִים עַל זֶה אֶת שְׁנֵי הַדְּבָרוֹת הַרְּאוּשׁוּנִים. רוֹאִים שְׁרַבִּי שְׁמֵלָאֵי דְרַשׁ אֶת יְסוּד תַרְנ"ג מְצוֹת וְהַמְּצוּוֹת הֵן בְּבַחֲנִית לְבוּשִׁים. נִרְאֶה שְׁרַב הַמְּנוּנָא מְרַמֵּז שְׁנֵי הַדְּבָרוֹת אֲנִכִי וְלֹא יִהְיֶה לְךָ מְחַבְרִים אֶת מִסְפֵּר 611 שֶׁל תּוֹרָה, לְמִסְפֵּר 613 שֶׁל הַמְּצוּוֹת, כִּינֵן שְׁנֵי דְבָרוֹת אֵלוֹ הֵם בְּבַחֲנִית בְּרִ"ת שְׁמַסְפְּרוּ 612 וּמְחַבְרֵי בִינֵיהֶם, וְכִמוּ שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת לז, כז) "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה כְּתֹב לְךָ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּי עַל פִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כָּרַתִּי אֶתְךָ בְּרִית וְאֵת יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי שֵׁם עִם ה' אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַל וּמִים לֹא שָׁתָה וַיִּכְתֹּב עַל הַלְּחָת אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים". וְרוֹאִים שְׁבַעֲשֶׁרֶת הַדְּבָרוֹת שֶׁשָּׂרְשָׁם בְּשְׁנֵי דְבָרוֹת רֵאוּשׁוּנִים הִיְתָה בְּרִית שֶׁל חֲבוּר בֵּין קַב"ה וְעַם יִשְׂרָאֵל. וְכֵן דְּבָרוֹת בְּגִימְטְרִיא בְּרִית. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהַר"ג ר' אַבְרָהָם אֲגָשִׁי שֵׁלִיט"א שְׁמַעְשָׂה פְּנַחֵס בְּגִימְטְרִיא 613, וּמְבַאֵר לְדְבָרֵינוּ כִּינֵן שֶׁהִיא שֵׁם תְּקוּן הַבְּרִית, וְזֹכָה לְבְּרִית שְׁלוֹם, מִמִּילָא זָכָה לִ361 שְׁמַתְחַבֵּר לְבְּרִית. וְעוֹד הוֹסִיף שֶׁלְשׁוֹן הַמִּשְׁנָה קִנִּין וּפְתַחֵי נְדָה, הֵן הֵן גּוֹפֵי הַלְּכוֹת. תְּקוּפוֹת וְגִמְטְרִיאוֹת, פְּרָפְרָאוֹת לְחֻקְמָה בְּגִימְטְרִיא גְדוּלָה 6130 רְמֵז עַל סוּד תַרְנ"ג מְצוֹת שְׁנִלְמְדוֹת מְגִימְטְרִיא, וּבְנוֹסָף עִמָּק הַתַּרְנ"ג מְצוּוֹת מִתְּגַלָּה דְרָךְ תּוֹרַת הַרְמֵז. וְכֵן בְּגִימְטְרִיא רְגִילָה עוֹלָה 4244 רְמֵז לְמִשִּׁיחַ בֶּן דָּוִד בְּגִימְטְרִיא 424 שְׁבַזְמָנוּ תְּתַנַּשָּׂא תּוֹרַת הַרְמֵז, כְּמוּבָא בְּשֵׁם הַגְּר"א עַל הַפְּסוּק (ישעי' מ, ז) "כֹּל גֵּיא יִנְשָׂא", שְׁלַעֲתִיד לְבַא תְּנַשָּׂא וְתִתְרוּמָם מֵאֵד תּוֹרַת הַרְמֵז. וְכֵן מְצִינוּ בַּזֶּהַר (תִּיקוּנִים קכ:) "כֹּל גֵּיא יִנְשָׂא", אֵלוֹ גִימְטְרִיאוֹת פְּרָפְרָאוֹת לְחֻקְמָה.

וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'שֵׁם עוֹלָם' מִה'חֲפֵץ חַיִּים', (ח"א יז) יְדוּעַ דְּכָל הַנְּבָרָאִים, אֶפְלוּ הַנְּמַצָּאִים בְּשֵׁמִים וְהֵם הַמְּכַנִּים בְּשֵׁם צְבָא הַשְּׁמִים, כָּלֵם צְרִיכִים לְהַשְׁפִּיעַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְכִמוּ שְׁכָתוּב "וְאֵתָה מְחִיָּה אֶת כָּלֵם", אֵךְ אֵין הַשְׁפִּיעַת מְזוּנָם כְּמוּ שְׁלָנוּ שֶׁהוּא מְזוּן רִוְחָנִי וְדַק, וְכִמוּ שְׁכָתוּב "לֶחֶם אַבִּירִים אָכַל אִישׁ", וְאָמְרוּ חז"ל זֶהוּ לֶחֶם שְׁמֵלָאֵי הַשְּׂרַת אוֹכְלִין אוֹתוֹ. וּלְפִי זֶה פְּשוּט דָּאֵף הַנְּשָׂמָה בְּצִאֲתָהּ מֵהַגּוֹף הַחֲמָרִי צְרִיכָה מְזוּן, וְגָדַר מְזוּנָה כֶּף הוּא, בְּעַת אֲשֶׁר הַנְּפֶשׁ מְסַתְתֶּרֶת בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּלְבוּשׁ הַגְּשָׁמִי שְׁלָה, קָבַע הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזוּנָה גַם כֵּן דְּבַר שְׁיִכּוּלִים לְקַבְּלוֹ בְּחוּשִׁים הַגְּשָׁמִיִּים, מֵה שְׂאִין כֵּן אַחַר כֶּף אֵינָה יְכוּלָה לְחִיּוֹת מְדַבֵּר הַגְּשָׁמִי, אֶחָד מִצַּד שֶׁהוּא גְשָׁמִי, וְעוֹד שֶׁהַמְּזוּן הַגְּשָׁמִי מִכִּינֵן שְׁבַרִיאָתוֹ פֶּה הוּא בְּעוֹלָם הַגְּבוּל תַּחַת הַזְּמַן, אֵף אִם הַמְּזוּן הוּא טוֹב מְאֹד לֹא יְזוּן אֶת הָאָדָם רַק לְזִמְן קָצֵר, וְהַנְּשָׂמָה הִלָּא הִיא שֵׁם נְצַחִית, וְצָרִיךְ גַּם כֵּן שִׁיְהִיָּה מְזוּנָה יֶדֶק רִוְחָנִי נְצַחִי. לְכָךְ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרַב חֲסֵדוֹ נִתֵּן לְנוּ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהִיא גַם כֵּן נְצַחִית, וְעַל יְדֵי קִיּוּמָה מֵאִיר אוֹר ה' עַל נַפְשָׁנוּ וּמֵאוֹתוֹ הָאוֹר אָנוּ מִתְּעַנְּגִים שֶׁהוּא מִינ תְּעַנּוּג רִוְחָנִי, כִּי הַתּוֹרָה הִיא לְנַפְשׁ כְּמוּ עֵץ הַחַיִּים שְׁבָגָן עֵדוֹן שֶׁהָאֵכֵל מִפְּרִיו הִיָּה חַי חַיִּי הַנְּצַח. וְכִשֵּׁם שֶׁהַגּוֹף צָרִיךְ לְמַלְבוּשׁ וּבְלִי מַלְבוּשׁ אֵי אֶפְשָׁר לִילֵךְ, כֵּן הוּא מִמֶּשׁ עֵנְזָן הַנְּפֶשׁ, אֵךְ בְּעוֹדָה בְּזֶה הַעוֹלָם הַמַּלְבוּשׁ שְׁלָה הוּא הָעוֹר וְהַבְּשָׂר, וְכִמוּ שְׁנֶאֱמַר

"עור ובשר תלבישני וגו'", ולא לעד מתקנים זה המלבוש. וכן פרש הגר"א "בכל עת יהיו בגדיך לבנים" דקאי על מעשה המצוות שיהיו כראוי, דעל ידי זה יתקן עבורו לנפשו בגדים לבנים שיהיה יכול לעמד בהם לפני השם יתברך. ובזה ימתק מאמר הכתוב "וידעו פי עירמם הם", ופרש רש"י מצוה אחת היתה בגידם ונתערטלו הימנה. ולדברינו הוא כפשוטו ממש, דמתחלה כשקימו את המצוה ולא אכלו, היה על גופם בגן עדן מלבושי הוד שבה היה ראויים לעמד לפני השם יתברך כמו היום כל ישראל אחר פטירתם בגן עדן, ולכן כתיב "ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבששו", ואחר כך כשחטאו נתערטלו מהמצוה והוסר מעליהם המלבוש ונשארו ערומים, ויכרח להיות חוץ למחנה עם שאר ערטילאים וכמו דאיתא בזהר הקדוש פרשת תרומה. והנה כאשר יתבונן האדם שמלבושיו הנצחיים שיעמד בהן לפני מלך הכבוד הם נעשים רק ממעשה המצוות גופא, כמה צריך להיות זהיר וזריז שיהיו נעשים על גדר השלמות, בין בבחינת המעשה שלא יחסרו הפרטים הצריכים לזה, דאי לאו הכי לא יהיה הבגד בשלמות כראוי כמו שכתוב בזהר הקדוש הנ"ל כגונא דאיהו אשתדל גרמיה וכו', ובין בבחינת המחשבה שלא יערב בהן מחשבת גאווה וקנטור, דאי לאו הכי בודאי ימצאו על הבגד כתמים של חלאת הזקמא של העון, וכמו שנאמר בזכריה "הסירו הבגדים הצאים מעליו וגו'" ויתביש לעמד בהן לפניו יתברך. וכן תר"ג מצות מרמזות באות שניה בכתוב (אסתר ד, א) "ויקרע מרדכי את בגדיו", פי מרדכי קרע גם את הבגדים הרוחניים כבניכול שהם המצוות, כשגזר צום בליל הסדר ובטל מצות אכילת מצה ומרור וד' כוסות וכו'.

בעל ה'תניא' אמר 'שיהיה ממך בצל אבל חסידות תאמר'.

מצינו במדרש (משנת ר"א יב) שענוה היא בבחינת סלם, ומצינו בזהר (ויצא קמט:) שסלם מסמל את היסוד, וכן **סולם** בגימטריא **ענוה**. וכן מובא בשם הרה"ג ר' אברהם מייזעלס שליט"א שהכתוב שנאמר בנבואת הסלם, (בראשית כח, יג) "והנה הוי"ה נצב עלי" ר"ת **עניו**. שענין הענוה הוא להיות מחבר לקב"ה בבחינת **שה' נצב עליו** כל הזמן, לכן זה נרמז במלים אלו. וכן מובא בספר 'תולדות יעקב יוסף' ש'**סלם מצב ארצה**' מרמז על העניו שהוא שפל רוח קרוב לארץ. וכל זה אף על פי ש'**וראשו מגיע השמימה**'. וכן מלוי אותיות שפ"ל ש"ן פ"א למ"ד בגימטריא **איש צדיק** דמלוי מרמז על פנימיות, והפנימיות של מדת השפלות והענוה היא החבור דרך היסוד הנקרא **איש צדיק**. וכן מובא בשם הרה"ג ר' גרשון שטיינברג זצ"ל שסלם עומד כפוף, לרמז שבשביל להתחבר לשמים צריך להיות כפוף בכניעה כמו הסלם. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שהשתלשל באנגלית השם של קטן **סמול** אותיות **סולם**.

וכן מובא בספר 'פרי חיים' על הכתוב שיעקב אבינו אמר, (בראשית לב, יא) "**קטנתי מכל החסדים ומכל האמת**" ר"ת **מקנה**. פי במקנה האדם מתכופף וזוכה לבחינת ענוה של "**קטנתי**". וכפי שמובא ב'בעל הטורים' "**קטנתי יו"ד כפופה**. היינו שהיהודי מתכופף. ומבאר לדברינו במקנה הוא סוד ההתבטלות והתפללות, וזה סוד הענוה. וכן מובא ברש"י שם **אני ירא שפא משהבטחתי נתלכלכתי בחטא ויגרום לי להמסר ביד עשו**. ורואים שיעקב פחד מלכלוף שצריך טהרה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' דן מחבר שליט"א שנתלכלכתי בגימטריא 960 שהוא שיעור לוגין של

המקוה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' א. י. שליט"א על הכתוב (תהלים קלב, יח) **"אלביש בַּשָּׁת וְעָלִיו יִצִּיץ נִזְרוֹ"** שהאותיות אחרי רא"ש הן **בַּשָּׁת**, והאותיות אחרי **מקוה** הן **נִזְרוֹ**, היינו אחרי שאדם מרכין את הראש במקוה הוא זוכה להכנעה בבחינת **בושה**, ואז זוכה להתרוממות שיציץ נִזְרוֹ. והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א שהתקון **השמיני** של י"ג תקוני דיקנא הוא תקון **וְנָקָה** שמרמז על **נקיון המקוה**, ובפרט ביום **השמיני** של חנכה שמכון כנגד התקון **וְנָקָה**, לפי בית הלל יש פאן **שמיני שבשמינית**, כי מדליקים **שמונה** נרות.

וכן שמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שלעשו היתה ענוה פגומה, ולכן הוא אמר (בראשית כה, לב) **"ויאמר עשו הנה אנכי הולך למות ולמה זה לי בכרה"**, היינו שהיה מצב של אבל שאברהם נפטר, ועשו כופף את עצמו שהואיל והאדם הוא כלום ומת בסוף, בשביל מה הוא צריך בכורה ושררה. וכן בדברי עשו שם **"הלעיטני נא מן האדם האדם הזה"** שהוא מאכל אבלים, נרמזים דברי המשנה (אבות ד, ד) רבי לויטס איש יבנה אומר, **מאד מאד** הוי שפל רוח, שתקות אנוש רמה. אלא שבמקום לקבל שפלות כלפי ה', הוא קבל שפלות כלפי קיום המצוות שעליהן נאמר שאדם צריך להגביה עצמו (דה"ב יז, ו) **"ויגבה לבו בדרך ה'"**. אמנם כשעשו הבין שבגלל הענוה המעשה שלו הוא מפסיד גם את ברכת אביו שנותנת לו תענוגי עולם הזה, הוא התחרט מענין המאד והרמה של תקנת אנוש רמה. כמו שכתוב (בראשית כז, לד) **"כשמע עשו את דברי אביו ויצעק צעקה גדלה ומרה עד מאד ויאמר לאביו ברכני גם אני אבי"**.

וכן מובא בשם הגר"א שהכתוב **"קטנתי וגו'"**, הוא הכתוב **השמיני** בפרשה **השמינית** שבתורה, לרמז על הגמרא (סוטה ה.) שתלמיד חכם צריך שיהיה לו רק אחד **משמונה שבשמינית** של גאונה. ורואים שהכתוב מרמז על מדת הענוה. וכן אם נחלק את מספר המלה **ענוה** שהוא **131** **8.8** בבחינת **שמיני שבשמיני**, נקבל את מספר **גאון** ה'. וכן המספר המסתתר בין אותיות **גאון** הוא **8**.

וכן מובא בהקדמת ספר המקנה על דברי הגמרא (ב"ב טו.) **"וימת שם משה וכו' עד פאן הקדוש ברוך הוא אומר, ומשה אומר וכותב, מכאן ואילך הקדוש ברוך הוא אומר, ומשה כותב בדמע. שבפסוק השמיני משמונה פסוקים אלו, במלה השמינית מהסוף להתחלה: "ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל" נרמז ענין שתלמיד חכם צריך שיהיה לו רק אחד משמונה שבשמינית של גאונה. ובאר הרה"ג ר' א. י. שליט"א שגם פאן רואים שהענין נרמז בתבה של **יראת שמים** כמו **"קטנתי מכל החסדים"** שהיה גרא שנתלכלך בחטא.**

וכן מובא מהבעש"ט על מאמר חז"ל **"ענותנותו של רבי זכריה בן אבקילס החריבה את ביתנו"** שזוהי ענותנותו של האומר מי אנכי שאלמד קבלה, פיון שצריך להיות **"ויגבה לבו בדרך ה'".** ואת ה'ענוים' הללו, שמשתמשים בענוה שלא במקומה יוכיח משיח צדקנו כמו שכתוב **"והוכיח במישור לענוי ארץ"**. והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א שהחשמונאים ידעו את הסוד של **שמינית שבשמינית** של גאונה שצריך לצאת ולהלחם מלחמת ה', לכן הם זכו שנגלה להם הפח **שמן שדלק שמונה ימים**, בסוד **שמונה שבשמונה**. וכן הפסוק **"ויגבה לבו בדרך ה'"** נאמר על **יהושפט** בגימטריא **שמיני**. וכתוב שם שהלך ומנה דינים שילמדו תורה בכל מקום ומקום. וזה כדגמת החשמונאים שהפיצו תורה וקדשה בישראל. וכן **דין** בגימטריא **64** שהוא **8** כפול **8**. וכן שם **ס"ג** המסמל את השמיני עם הכולל בגימטריא **64** שהוא **8** כפול **8**. וכן הפסוק **"ויגבה לבו בדרך ה'"** ר"ת **יוב"ל** המסמל את השמיני. וכן מובא מעשה מבעל ה'תניא' שאחד מחסידיו לא רצה ללמד חסידות בטענה שהדבר מביא לו גאונה, ובעל ה'תניא' אמר **"שיהיה ממך בצל אבל חסידות"**

תאמר. ונראה שרמז לו על סוד הענוה בבחינת "סלם מצב [בגימטריא ציבל] ארצה" שרמזו על העניו שהוא שפל רוח קרוב לארץ. וכל זה אף על פי ש"וראשו מגיע השמימה" כשצריך לנצל את השמינית שבשמינית, וזה סוד הבצל שמסמל את חבור העולמות הגבוהים והנמוכים ועושה אותם אחד.

מילוי ספגני"ה, סמ"ך פ"א גימ"ל נו"ן יו"ד ה"י עולה כמנין ריב"ה.

הטעם למנהג ישראל לאכל בחנכה מאכלים מטגנים בשמן, לסמל את החבור לשמן הרוחני בנימים אלו. וכן מובא ברש"י (מנחות קד: ד"ה חמשה) **כל מידי דאית בה שמן קרי טגון, וטגון בגימטריא בינה המסמלת את השמיני, וכן עסה מטגנת נקראת בתורה רקיק, ורקיק בגימטריא שמיני.** וכן שמות החדשים מקורם מהשפה הפרסית העתיקה כמובא ברמב"ן (שמות יב, ב), ומשמעות השם **כסליו** היא עבה ו**שמן**, כיון שחדש כסליו שמן ומברך בגשמים. וכן שמעתי רמז מהרה"ג ר' אברהם בוקובזה שליט"א למנהג מילוי הסופגני"ה ברבה, כי **מילוי ספגני"ה, סמ"ך פ"א גימ"ל נו"ן יו"ד ה"י עולה** בדיוק כמנין **ריב"ה.** וכן **ספגני"ה** בגימטריא **רבה.** וכן **ריב"ה** בגימטריא **גבורה** עם הכולל, היינו סוד המתקת הגבורות כשעוטפים אותם עם החסדים, דומה לאכילת הקרעפלאך בערב יום כפור. והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א שאם **נחתך** את המספר של שם **חת"ך** ל**2** נקבל מספר **סופגני"ה**, כי שם חת"ך מסמל את השפעת מדת הגבורה שחותכת שפע, וכאן טמונה המתקת הגבורה, לכן חותכים את הסופגני"ה וממלאים בה שפע מתוק של רבה. וכן **ספגני"ה** בגימטריא **יצחק** המסמל את מדת הגבורה.

נראה דלכן השמן הגשמי צף על גבי המים ואינו מתערבב, לסמל ששרשו מעל הטבע מעולם השמיני, ולכן גם כשירד למטה בגשמיות ירד בצורת מקיף שהוא צף, וכן בשמן נאמר בגמרא (שבת פו.) **סיכה כשתינה**, דעקר פעלת השמן היא מקיף מבחוץ בבחינת סיכה, ולא פנימי כאכילה, וכן השמוש בשמן לאכילה, הוא בעקר לטגון שמקיף מבחוץ, ולא באפן פנימי. וכן בארנו במאמר 'מגורה עין' שחניטת גוף המת בשמן, מקיפה ומשמרת את גוף המת מהקלפות.

עירא היאירי בגימטריא פרסומי ניסא, וכפי שהוא מרמז בשמו על האור המתפרסם בעיר.

כתוב (תהילים קכד, ו) **"ברוך ה' שלא נתננו טרף לשניהם: נפשנו כצפור נמלטה מפח יוקשים הפח נשבר ואנחנו נמלטנו".** ושמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שפרוזה"ד חדר ר"ת פ"ח כי בגנע שהפ"ח נשבר על משבר הלדה לב' פעמים דם, כנגד דם טהר ודם טמא שיש בלדה, "אנחנו נמלטנו" מלשון המליטה זכר. והוסיף הרה"ג ר' ראובן פרנקל שליט"א שפח מרמז על מושל טורקיה שנקרא **פחה**, שישבר בזמן לדת משיח. וכן מובא בספר קרנים ששם השר של הכלבים **פח**, בסוד **"הפח נשבר"**. וכן כניסת בני ישראל לארץ ישראל שהיתה בחינת לדה, היתה

בשנת ב' אלפים תפ"ח שאז נפתח הפתח של ארץ ישראל. וכן השתלשל בימינו ששער הכניסה הראשי לארץ ישראל הוא בעיר לוד אותיות ולד. וכן פ"ח או פתח מרמזים במלה תפוח המסמל זווג יסוד ומלכות, ככתוב (שה"ש ח, ה) "תחת התפוח עורתיך". וכן מצינו את סוד הפ"ח בגאלת פורים, כמנין מגילה או לגימה שמסמלת את סעדת פורים, או גמילה שמסמלת משלוח מנות, או מילגה שמסמלת מתנות לאביונים, או גלימה שמסמלת את התחפשת של פורים, ואת חדש אדר שהוא מלשון אדרת, שהיא גלימה. וכן היגמ"ל כי פורים גם קשור לברית מילה. וכן פ"ח בגימטריא 88 שמסמל את אמא עלאה שמשיעה בבחינת לדה, והיא בסוד המספר 8. וכן שמעתי שפ"ח ר"ת פנימיות חיצוניות, היינו שסוד הגאלה הוא כשנשבר את הפ"ח המפריד בין פנימיות וחיצוניות של התורה, ונחבר יחד את כל הפרד"ס בסוד נכנס יין יצא סוד החוצה למקום החיצוניות של התורה, שהוא האור של פורים.

וכן מצינו את סוד הפ"ח בגאלת חנכה, כשמצאו פח שמן, ופ"ח נשבר מרמז על מ"ד גרות חנכה, שהם חצי ממספר פ"ח, וכן גרות חנכה מדליקים בפתח הבית. וכן להדליק גר חנכה ר"ת בגימטריא פ"ח. וכן מובא בספר 'שיח יצחק' (שמ"ט) שיש מסרת כאשר יתישבו יהודים בעיר מודיעים במקום בו היו המכבים הצדיקים שזכו לגס חנכה, זה סימן לביאת המשיח, וב"ה זכינו שהתקיים בימינו שהתישבו שם יהודים שומרי תורה ויש בה ישיבות וכוללים. וכן חנוכה בגימטריא פ"ח עם הכולל.

וכן שמעתי מהרה"ג ר' א. י. שליט"א שט"ו פעמים חנוכה בגימטריא 1335 מספר הקץ של דניאל, כי ט"ו מסמל את שלמות המלכות כשסיהרא באשלמותא, וכשיעשה חבור משלם בין המלכות לבינה שהיא סוד אור החנכה, זה סוד הגאלה. וכן ט"ו בגימטריא 7 ועוד 8 שמסמלים חבור בינה ומלכות. וכן הקץ שקודם לו 1290 בגימטריא י"ד פעמים חנוכה ועוד מ"ד גרות חנכה, וכל זה נרמז בדברי דוד (תהילים קיט. יא) "בלבי צפנתי אמרתך" בגימטריא 1335, ו"בלבי" בגימטריא 44, היינו שבתחילה יש מצב של 1290 שאז הקץ צפון בלב, ורק ללבי גליתי, וכשעוברות עוד 45 שנה מגיעים ל"בלבי צפנתי אמרתך" בגימטריא 1335. וכן מובא בספר 'אמרי אמת' (פקודי) שהפסוק הזה קשור עם הפסוק שנאמר על זמן הגאלה "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך", וכן מובא שם "בלבי צפנתי אמרתך למען לא אחטא לך" ר"ת בצלא"ל. וכן מצינו בגמרא (עירובין סג.) רב המנונא רמי כתיב "בלבי צפנתי אמרתך", וכתיב "בשרתי צדק בקהל רב", לא קשיא כאן בזמן שעירא היארי קים, כאן בזמן שאין עירא היארי קים. רואים שפסוק זה קשור עם עירא היארי שהיה רבו של דוד ומרמז בשמו על אור החנכה ואור הגאלה. וכן עירא היארי בגימטריא פרסומי ניסא של חנכה. וכפי שהוא מרמז בשמו על האור המתפרסם בעיר. וכן מצינו בגמרא שם אמר רבי אבא בר זבדא פל המשגר מתנותיו לכהן אחד מביא רעב לעולם, שנאמר "וגם עירא היארי היה כהן לדוד" וגו'. וכי לדוד הוא דהוי כהן לכלי עלמא לא הוי כהן אלא שהיה משגר לו כל מתנותיו. וכתיב בתריה "ויהי רעב בימי דוד שלש שנים". רואים שעירא היארי היה כהן שממנו סוד האור של חנכה, וכן חנוכה בגימטריא כהן דוד.

שמונה הוא מלשון מונה וסופר.

מובא בספר 'שערי אורה' (שער ה) לסוף שמונה ספירות יש אבן אחרת יקרה מפנינים והיא המקפת הסובבת על שבע ספירות שלמטה ממנה, ולפיכך נקראת סחרת מלשון הקפה סביב, כי תרגום סביב סחור

סחור ולפי שהאבן הזאת היא הספירה השמינית הנקראת בינה יושבת למעלה למעלה, והיא סובבת ומקפת על הכל, נקראת סחרת. והאבן השנייה התחתונה שהיא סוד השכינה הדרה עם ישראל תמיד היא נקראת דר, והיא דירה נאה, ולפיכך שתי האבנים הללו עליונה ותחתונה נקראת דר וסחרת, העליונה סחרת, לפי שהיא מקפת על ז' ספירות, והתחתונה דר לפי שהיא דרה עם ישראל, רואים שדר וסחרת מסמלות את הבינה והמלכות. וכן דר וסחרת בגימטריא יסוד שבמלכות, דהיסוד שבמלכות מקשר בין הדר למטה לסחרת למעלה. וכן דר וסחרת עם המלים בגימטריא דו"ד במלוי האותיות דל"ת ו"ו דל"ת. כי דוד היה גם בחינת ב' האבנים שמיני ומלכות כדבארנו ב'מאמרי חנכה', ושרש דוד מהיסוד שבמלכות. והוסיף הרה"ג ר' י. א. שליט"א שב' פעמים אב"ן מרמזות בר"ת ב'סודי משיח בחרבן בית המקדש (איכה ד, כ) "רוח אפינו משיח הוי"ה נלכד בשחיתותם אשר אמרנו בצלו נחיה בגוים" ולכן כתוב (איכה ד, א) "תשתפכנה אבני קדש בראש כל חוצות". כי עקר החרבן היה סלוק השכינה שגרמזת באבן העליון. וכן נר"ן המסמלת את השמיני בגימטריא ב' פעמים אבן. ולכן בונים עם קו המדה, כי קו בגימטריא ב' פעמים אבן. ולכן כתוב (חבקוק ב, יא) "כי אבן מקיר תזעק וכפיס מעץ יעננה" שהאבן התחתונה נשארה לזעוק על החרבן, והאבן העליונה הסתלקה. וכן 'אשיה"ו המלך שעליו נאמר הכתוב "רוח אפינו משיח הוי"ה נלכד בשחיתותם" בגימטריא הר"ת של "שמע ישראל הוי"ה אלהינו הוי"ה אחד" וכמעט אותן אותיות, כי על זה היתה הזעקה והיסורים על הפרוד של האבן העליונה מהתחתונה שמתאחד ב'שמע ישראל'. וכן רואים שעל כל המלכים נאמר שיתר דבריהם נכתבו בספר דברי הימים, ועל 'אשיהו כתוב נסח שלא נכתב על אף מלך, (דה"ב לה, כו) "ויתר דברי 'אשיהו וחסדיו ככתוב בתורת ה'", היינו שקיים את כל התורה, ובתורה כתובים דברי ימיו, שעסק בה בכל כחו. וכן רואים שהנביא נתן לו שם עשרות שנים עוד קודם שנולד, כמו שכתוב (מ"א יג, ב) "הנה בן נולד לבית דוד 'אשיהו שמו". דמובא בפרע"ח להאריז"ל (קריאת שמע ח"א ע' קעא) המלכות נקראת שם והבאור הוא דשם מרמז על ההתקשרות לשרש השכינת רק דרך המלכות. וכן משי"ח אותיות ש"ם ה"י.

מובא ברבנו בחיי (בראשית מו, כז) שמספר שבע בא תמיד בתוספת אחת, כגון שבעים נפש שיורדו למצרים בתוספת יעקב, שבעים זקנים בתוספת משה, שבעים סנהדרין בתוספת הנשיא, שבעים אמות בתוספת ישראל, שבעים מחנות מלאכים הסובבים את כסא הכבוד עם ה' אלהי ישראל. ונראה דבכל אלו התוספת אחת היא גבוהה יותר מהשבע, היות שהיא באה לסמל את הקשר לשמיני שמעל השבע. וכדבארנו במאמר 'דגים מספר שבע', שבמספר שבע יש זה לעמת זה, מה שאין כן בשמיני הכל קדשה. דשמיני בגימטריא קדוש, ובגימטריא קשט או שקט, דקשט פרושו אמת כמו שכתוב (משלי כב, כא) "קשט אמרי אמת". ושקט מסמל את הקדשה כמו שכתוב (מ"א יט, יב) "ואחר האש קול דממה דקה". [וכן בתבת אמת יש שמונה נקודות]. וכן שנת היובל שמסמלת את השמיני נקראת דרור, גימטריא שמיני וגימטריא קדוש, וגימטריא אחת וגימטריא קשט או שקט. וכן המשכן ששם החבור לשמיני בקדש הקדשים, משכן בגימטריא שמיני ובגימטריא קדוש, וגימטריא אחת וגימטריא קשט או שקט. וכן מובא בספר 'נהורא דיוסף שמספר דרור הוא כמנין ת"י שנים שעמד הבית הראשון שהוא בחינת בינה המסמלת את השמיני. וכן מובא מהרה"ג ר' דוד לייטנער שליט"א ששמונה הוא מלשון מונה וסופר, היינו שהשמונה הוא האור שמעל הטבע והגבלות המספרים, אבל השמונה מוריד את האור למטה

למקום השבע, לכן השמונה מונה, אחת ואחת אחת ושתיים, לסמל שהוא מונה וסופר להוריד את האור למקומות המספרים.

וכן נראה דחריבן בית המקדש נקרא בשם חריבן, דחריבן אותיות **חורב נ**, ובחריבן בית המקדש נחריב היסוד שחבר את ישראל לשער הנז. וכל אלו הם גם המספר של **אבות** ושל **אלהי משיח**, שאור הגאולה בא מהשמיני בזכות **אבות**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א **שלשון הקודש** בגימטריא 800 עם הכולל. לרמז שהיא שיכת לשמיני שמעל השבעים לשון, של אמות העולם. וכן **שבעים ואחד** בגימטריא **אמת**. וכן תבת **קדוש שבמ"ב** תבות שיש ב'אנא בכח', היא פנגד החנייה הכ"ה **חשמונה**, המרמזת על **חנפה**, שמחברת לשמיני פדלקמן, מתוך מ"ב מסעות שבתחלת פרשת מסעי. והיא בגימטריא **שמיני**.

השתמשו בכתנות שהן רבוע בתוך עגול לעשות פתילות לבית המקדש.

מצינו בגמרא (גיטין נח.) שזווג איש ואשה נמשל לנר, יסוד האיש הוא בחינת הפתילה שבנר, ויסוד האשה בחינת הכלי שבנר. וכן מובא בספר 'בן איש חי' (פ' בראשית שנה שניה) **והנה מה שמדליקין בליל שבת שתי גרות ראיתי טעם בספרים כי ב' פעמים נר עולה ת"ק, והאיש ואשתו הם גוף אחד, ובפרט בליל שבת שהוא זמן הזווג, ובאיש יש רמ"ח איברים ובאשה רנ"ב, וסך הכל ת"ק כמנין ב' פעמים נר.** ורואים שגם שבת מסמל את הזווג. וכן מובא ב'שער הכוונות' להאריז"ל (חנכה ח"ב ע' שכח ומקורו מהזוהר תרומה קסו:) שרמ"ח איברין המחבקים את הנקבה יחד עם הב' זרועות הם כמספר נר, והם בחינת נר שבת. וכן **ב' פעמים נר עם אותיות ל"ה** שבאיש ואשה בגימטריא **גרון ארונה** ששם מקום המקדש, מקום הזווג של קב"ה ושכינתיה. וכן במלים **גרון ארונה** יש פעמים אותיות **נר**. וכן מובא ברמ"ע מפאנו (גלגולי נשמות' אות ב) שהורדוס שבנה את בית המקדש, היה גלגול נר אבי שאול, שהיה מדליק גרות במבואות האפלות, וקודם לכן הוא היה ברק בעלה של דבורה הנביאה, שהיה מכין פתילות לגרות המקדש. ורואים שבית המקדש נבנה דרך אדם שהיה משרש הגרות. וכן מובא שם ברמ"ע מפאנו (אות א) שהורדוס היה גלגול אבימלך. ועין ב'מעם לעז' (ש"ב כד, כג) שארונה היה מצאצאי אבימלך, וכפי שבארנו במאמר 'סוד החצי' **שאבימלך** הוא הקלפה שמלבישה על היסוד בבחינת **אבי מלך**. ורואים קשר בין ארונה שהוא בבחינת נר, להורדוס שהוא בבחינת נר.

וכן מובא בספר 'חיים של תורה' (בראשית ע' תטו) שהאותיות **נ"ר** נמצאות במרכז המלים של הפתוב (שמות כט, מה) "ושכנתי בתוך בני ישראל" לרמז שהשראת השכינה על ידי יחוד קוב"ה ושכינתיה, היא בבחינת נר. וכן מצינו בזהר חדש (תיקונים קט:) **שנ"ר** ר"ת **נפש רוח** שחבורם הוא בחינת חבור זכר ונקבה. דנפש מסמלת את המלכות שהיא בבחינת נקבה, ורוח מסמלת את הזכר. וכן מובא בספר 'ויכחו' מהרב גלזרסון שליט"א (ע' מז) **שב' פעמים נר** בגימטריא **"פרו ורבו"**. וכן **נרי** בגימטריא **דרך הו"ה**, דמצינו בגמרא (קידושין ב:) שביאה נקראת דרך, ונר שמסמל זווג דקדשה הוא בבחינת דרך הו"ה.

וְכֵן מובא מהרב אורי יונגרייז שליט"א, שגור שבת מחבר ומזוג את האיש לאשתו. דהבעל מכין את הפתילה (ע' מ"ב רסד, כח), והאשה מדליקה את הגר. וכן מובא ב'שער הפונות' להאריז"ל (קבלת שבת ח"ב ע' נה) ש**נ"ר** בגימטריא שמות ה**נ"ה** אה"ה ה**נ"ה** אלה"ם ה**נ"ה** אדנ"י, ומרמז על כל בחינות היחוד של העולם העליון שהוא בחינת זכר, עם העולם התחתון שהוא בחינת נקבה. וכן מובא ברש"ש (נהר שלום מ.) שפתילה בתוך גר היא בסוד יסוד הנקבה שנקרא נקדת ציון, וכשמדליקים את האש מתחיל הזוג והיא מתחילה להעלות מיין נוקבין. וכן מובא בספר 'דורשי רשומות' (ע' קטט) בשם ספר 'אהל תורה' שהכתוב **"גר הוי"ה נשמת אדם"** בגימטריא חתן פלה במלוי האותיות ח"ת תי"ו נו"ן כ"ף למ"ד ה"א. **מצינו** בגמרא (שבת כג:) שגור שבת מביא שלום בית. ומצינו שעונה מביאה שלום בית, כמובא בגמרא (שם קנב.) **מש"ם שלום בבית בטל**. [שלום בית בגימטריא דבר שבפרוה]. ומבאר לדברינו דגר שבת הוא בבחינת עונה שבין האיש והאשה, וכשם שעונה מביאה שלום בית, כך גר שבת שמסמל עונה מביא שלום בית. וכן מצינו בגמרא (שם כג:) **אמר רב הונא הרגיל בנר הוי"ו ליה בני תלמידי חכמים**, ומבאר לדברינו דגר מסמל את העונה דקדשה, ומי שרגיל בו זוכה לבנים תלמידי חכמים, ולכן מדליקים את הגר דוקא לכבוד שבת, דשבת היא הזמן של עונה דקדשה, וכן המספר המסתתר בין אותיות **"נ"ר שב"ת"** הוא 846 כמנין תולדות. וכן **"נ"ר שב"ת"** מרמז באות שלישית הפוכה בכתוב (בראשית כא, ב) **"ותהר ותלד שרה לאברהם בן לזקניו"**.

מצינו בגמרא (נדרים סו:) ההוא בר בבל דסליק לארעא דישראל, נסיב אתתא וכו', אמר לה, אייתי לי תרין בוצינין, אייתיאת ליה תרין שרגין. אמר לה, תבר תהון על בבא. הוה יתיב בבא בן בוטא על בבא, וקא דאין דינא. תברת תהון על רישיה. אמר לה, מה הדין דעבדית, אמרה ליה, כך צוני בעלי. אמר לה, את עשית רצון בעליך, המקום יוציא ממך שני בנים כבבא בן בוטא. ושמעתי באור מהרה"ג ר' עזריאל קרפף שליט"א שפיון שהיתה אשה כשרה העושה רצון בעלה, לכן השתלשל המעשה עם ב' גרות ששברה על ראש התנא בבא בן בוטא, כיון שחשבה שזה רצון בעלה. והיות שב' פעמים **"נ"ר"** מרמז על הקשר בין אשה לבעלה, וזה בגימטריא **"פרו ורבו"**, וסגלה לבנים צדיקים, לכן בבא בן בוטא ברך אותה **בבנים צדיקים**.

מצינו בזהר חדש (ואתחנן ע.) שכן החסד נקרא ארץ וקו הגבורה נקרא רחב, והיסוד נקרא שם קו המדה, עגולא. והמלכות היא בסוד רבוע. ומובא ב'אבן עזרא' (שמות כח, לו) **כתנת תשפץ. רבי סעדיה תרגם ושפצת תעין**. והוא כדמות צורת המטבע מרבע עשוי בתוך העגול. ונראה שלכן השתמשו בכתנות אלו שכלו לעשות פתילות לבית המקדש, כי הפתילות מסמלות את היחוד העליון, מן הראוי לעשותן מהכתנות שהן רבוע בתוך עגול שמסמל את היחוד העליון. (ביאור כעין זה מובא בספר ציץ השדה מהגר"י פראג שליט"א).

כזית עם האותיות בגימטריא אמת.

מצינו בגמרא (ברכות מא.) **כל המקדש בכתוב זה מקדם לברכה שנאמר "ארץ חטה ושערה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש"**, רואים שהזית סמוך למלה ארץ והוא חשוב מכלם, חוץ מן החטה (ע' בש"ע ס' ריא), וזיתים קודמים לענבים, דהשמן הוא למעלה מן היין, ואם היתה ברכה מיחדת על שמן, בודאי ברכת השמן היתה

קודמת לברכת היין, אלא שלא תקנו ברכה מיחדת על השמן שאינו משביע את האדם. כמוכא בגמרא (שם לה:). ונראה דחשיבות החטה יותר מן הזית היא דוקא לענין ברכה, כיון שאי אפשר לעולם בלא חטה, שהיא עקר מזון האדם, ולכן היה אסור להשאיר את השלחן במשכן ללא לחם, דהשפעת הלחם נצרכת לקיום העולם, וחיבים שיהיה תמיד לחם על השלחן במשכן, שמשפיע את הלחם לעולם. וכן הלחם הרוחני הנגלה דתורה, נצרך לקיום העולם, ואם יפסק בעולם חס ושלוש למוד התורה אפילו לרגע אחד העולם יחרב. מה שאין כן זית, כיון שאינו הכרחי לקיום העולם, לכן בא בפתוב אחר החטה, וכן המנורה לא היתה חיצית לדלק תמיד, דהשפעת השמן הרזין דרזין, אינה הכרחית לקיום העולם, אבל מצד חשיבותם בודאי הזית חשוב מהחטה. וכמו שמצינו בגמרא שם שהיין הוא חשוב מהלחם, דהלחם רק משביע, והיין גם משביע וגם משמח, והטעם שמברכים ברכת המזון רק על הלחם, משום שאנשים רגילים לקבץ סעודה רק על הלחם, ומצד עצם הדברים, היין יותר חשוב. ולפי מה שבארנו שהשמן חשוב מן היין, בודאי שהוא חשוב מן החטה. וכן המספר המסתתר בין אותיות מזון הוא 78 כמנין לח"ם. כי לחם הוא המזון שזן את האדם.

כתוב (דברים כד, ט) **"כי תחבט זיתך לא תפאר אחריו וגו' כי תבצר פרמך לא תעולל אחריו וגו' וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים על כן אנכי מצוך לעשות את הדבר הזה"**, נראה דהפתוב מרמז אם אדם לומד רזין, או רזין דרזין לא יפאר ולא יעולל אחריו, שהתורה לא תלך לבחינת אחרים שזה הסטרא אחרא, שנקרא אלהים אחרים, דהינו שיראה שהלמוד תורה יהיה באפן הראוי והנכון שהתורה לא תלך חס ושלוש לסטרא אחרא. וממשיך הפתוב **"וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים על כן אנכי מצוך לעשות את הדבר הזה"**, כיון שהיית עבד במצרים ושם היית משקע במ"ט שערי טמאה, על כן אנכי מצוך הדבר הזה, שחס ושלוש לא תהיה קשור עוד פעם עם כחות הטמאה.

וכן נראה לבאר הלשון עוללות **"לא תעולל"** בינו, שמרמזת על סודות התורה ששם יש עלה ועלול כידוע. וכן הלשון פאר, **"לא תפאר"** בזיתים, דענין של פאר ויפי שיק בשמן, שמסמל רזין דרזין. והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א ש**"לא תפאר"** בגימטריא תשבי שמגלה את סודות התורה ומתרץ קושיות ואבעיות.

וכן הדלקת המנורה כשרה בזר, לרמז שענין החכמה ולמוד התורה, שיק לכל ישראל, ולא רק לפהנים, כמוכא במדרש **"אבות דרבי נתן מא, א (א) ג' כתרם הם, כתר תורה כל הרוצה ליטל יבוא ויטל"**.

מוכא ברמב"ם (מעשי הקרבנות פ"ב) **כל המנחות טעונות שמן זית, חוץ ממנחת חוטא, ומנחת סוטה, נראה דכיון שהשמן מרמז על חכמה, אינו שיק בחוטא ובסוטה, דהחטא בא משטות, כמוכא בגמרא (סוטה ג.) אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות, שנאמר "איש איש כי תשטה אשתו" ושטות היא הפך החכמה, ולכן בהם אין שמן במנחתם. ומדיק בפתוב לגבי סוטה (במדבר ה, טו) **"לא יצק עליו שמן ולא יתן עליו לבנה, כי מנחת קנאת הוא מנחת זכרון מזכרת עון"**, היינו, בגלל שזה מזכרת עון לא יצק שמן. וכן ברש"י שם שהשמן קרוי אור והיא עשתה בחשך, ובשפתי חכמים' שם דשמן היינו יצהר, והוא לשון צהר, צהרים, שהוא אור. והם דברינו, שהשמן שמסמל את אור התורה והחכמה, לא שיק במקום חטא ושטות. וכן מצינו בזהר (ויחי רמח.) ששמים שמן במנחות, כדי לחבר את הסלת המסמלת את העולם התחתון, עם השמן המסמל את העולם העליון. וכן מוכא ב'חנוך' (שסח) **השמן עליון על כל המשקין, שהוא צף על פלו, עתה הסוטה שקלקלה****

מעשיה, ונתנה למטה בשפל ובזיון, אין ראוי להביא בקרבנה השמן הנכבד שהוא נכון לאורה ולגדלה למשחה בו המלכים, והפנהים הגדולים.

מצינו במדרש (שיר השירים רבה א, יט) התורה נמשלה לשמן מה שמן מעדן הראש והגוף, כף דברי תורה מעדנים הראש והגוף. רואים שהתורה, שנמשלה לשמן, היינו רזין דרזין, רק מעדן את הראש והגוף מבחוץ, ולא באפן פנימי, דבעולם הזה אי אפשר להשיג את מדרגת השמן בפנימיות.

כתוב (בראשית כח, יז) "אין זה כי אם בית אל הים, וזה שער השמים, וישכם יעקב בבקר, ויקח את האבן אשר שם מראשתי, וישם אתה מצבה, ויצק שמן על ראשה". כשיעקב מגלה שזה שער השמים, וכאן יש חבור למדרגה השמינית שמעל הטבע, יצק שמן, שמסמל רזין דרזין, על האבן שבמקום זה, כדי להראות שכאן שער השמים, וכאן יש חבור בין עולם השמן לאבן הגשמית. וכן מובא בלק"ת (ברכה צט): "ויקח מאבני המקום" בחינת מלכות שהיא מדרגה היותר תחתונה, [אבן – דומם] "וישם מראשתי", ששרשה מבחינת היותר גבה למעלה, "ויצק עליה שמן", המשיך בחינת מוחין עליונים, שמן משחת קדש, בחינת חכמה עלאה.

נראה דלכך משחו מלך וכהן גדול דוקא בשמן המשחה, כי שמן הוא הכי גבה. וכן בזמר 'בר יוחאי' מובא, שמן משחת קדש, וכן מצינו בזהר (אמור פח): "כשמן הטוב על הראש, זה שמן משחת קדש עליון, שנמשך ויוצא ממקום שמאיר העמק של הכל, שנמשך ויוצא מראש של כל ראשים, סתום כל הסתומים. וכן מצינו בגמרא (ברכות נג): "והתקדשתם" אלו מים ראשונים, "והייתם קדשים" אלו מים אחרונים, "כי קדוש אני" זה שמן הטוב, רואים ששמן מרמז על קדשה עליונה. וכן מצינו בגמרא (ברכות נז) הרואה שמן זית בחלום יצפה למאור תורה. רואים ששמן זית מרמז על סודות התורה. וכן מצינו בגמרא (מנחות פה): "אמר ר' יוחנן מתוך שרגילין בשמן זית חכמה מצויה בהן."

מצינו בזהר (שמיני לט) ר' אבא אמר ממקום אחד יצאו יין ושמן ומים, מים ושמן שהם בחינת ימין נוטלים הפנהים בנחלה, ושמן יותר מהכל, לפי שהוא מורה על שמחה בתחלה ובסוף, שכתוב "כשמן הטוב על הראש ירד" וגו' ויין שהוא בבחינת שמאל נחלו הלויים וכו', ושמן בא מצד המחשבה ומצד הימין וכו', רואים מהזהר ששמן יותר גבה מין.

מצינו בגמרא (שבת פ) תניא ר' יהודה אומר אנפיקינון, שמן זית שלא הביא שלישי, ולמה סכין אותו, שמשיר את השער ומעדן את הבשר. נראה דיש כאן רמז שלמוד התורה בבחינת שמן, משיר את השער המסמל דינים, (ע' לק"ת פ' קרח). היינו שלמוד הרזין דרזין, מסלק את הדינים, וכן מעדן את הבשר, דהוא מזכך את החמריות והבשר שבאדם.

כתוב (קהלת ט, ח) "בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר". נראה דבגדים מרמזים על עניני תורה ומצוות (ע' תניא פ"ד), שצריך שיהיו לבנים ונקיים, "ושמן על ראשך", שהוא הרזין דרזין, שלא יחסר. וכן מצינו במדרש (קהלת רבה ט, ח) "בכל עת יהיו בגדיך לבנים", אמר רבי יוחנן בן זכאי אם בבגדים לבנים הפתוב מדבר, כמה בגדים טובים יש לאמות העולם, ואם בשמנים טובים הפתוב מדבר, כמה שמנים טובים יש לאמות העולם, הא אינו מדבר אלא במצוות, ומעשים טובים, ובתורה.

מְצִינוּ בַּמִּשְׁנָה (ביכורים ג, א) הַשּׁוֹר הוֹלֵךְ לַפְּנֵיהֶם, וְקִרְנָיו מִצְפוֹת זֶהָב, וְעֵטְרָה שֶׁל זֵית בְּרָאשׁוֹ, וּמוֹבָא בְּרַמְבַּ"ם (פירושו המשניות שם) **לְפִי שְׂאִין בְּאֵילָנוֹת נֶאֱחָה כְּמוֹ הַזֵּית, הֵיוּ עוֹשִׂין הָעֵטְרָה מֵעֲנַפֵּי הַזֵּית בְּלֶבֶד**. רואים שֶׁעַץ הַזֵּית הוּא הַנֶּאֱחָה בְּיוֹתֵר מִכָּל הָאֵילָנוֹת, וּמִבְּאֵר לְפִי דְבָרֵינוּ, כִּינּוּן שֶׁשָּׂרְשׁוֹ מֵעַל הַטֶּבַע, לְכֵן הוּא נֶאֱחָה יוֹתֵר מִכָּל הָאֵילָנוֹת שְׂשִׁיכִים לְטֶבַע.

נִרְאָה דְּלִכְּוֹן רַב שְׁעוּרֵי תוֹרָה הֵם בְּכַזֵּית, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (ברכות מא:): **"אֶרְצָה זֵית שְׁמֹן" אֶרְצָה שְׂרֵב שְׁעוּרֵיהָ כְּזֵיתִים**, כִּינּוּן שֶׁהַזֵּית הוּא הַגְּבִיחַ בְּיוֹתֵר, וְשָׂרְשׁוֹ מֵעַל הַטֶּבַע, הֵרִי הוּא הַמְּסַמֵּךְ בְּיוֹתֵר לְאֵמֶד אֶת הָאֵמֶת, כִּינּוּן שֶׁהוּא הַכִּי קָרוֹב לְקַב"ה, וְאִם גָּדְלוֹ שֶׁל הַזֵּית כֶּךָ וְכָךְ, זֶה סִימָן שֶׁזֶה הַגְּדֹל הָאֵמֶתִי שֶׁל פְּרִי שְׁלֵם, וְזֶה כְּמוֹ שֶׁלְקַחוּ פְּרִי מִגֵּן עֵדֶן, וְהִבִּיאֻהוּ לְעוֹלָם הַזֶּה, וּמִדְּדוּ אֶת שְׁעוּרוֹ. וְאִם שְׁעוּרוֹ כֶּךָ וְכָךְ סִימָן שֶׁזֶה שְׁעוּר שֶׁל פְּרִי שְׁלֵם, וְאִם ה' קִבַּע שֶׁשְׁעוּר כִּזֶּה הוּא פְּרִי שְׁלֵם, בְּוֹדָאֵי יֵשׁ בּוֹ שְׁעוּר אֲכִילָה. דְּהַקַּב"ה לֹא יִבְרָא בְּגֵן עֵדֶן בְּמִקוֹם הָאֵמֶת, פְּרִי שְׁלֵם שְׂאִין בּוֹ שְׁעוּר אֲכִילָה. וְכֵן מוֹבָא בְּרַבְנֵי בְּחַיִּי (בראשית ת, יא) שֶׁהֵיוּנָה הַבֵּיאָה אֶת עֵלֶה הַזֵּית מִגֵּן עֵדֶן, וְרוֹאִים שֶׁהַזֵּית הוּא בְּבַחֲיַנֵּת פְּרִי שֶׁל גֵּן עֵדֶן, וְלִכְּוֹן מְשַׁעְרִים בְּזֵית אֲגוּרֵי שְׂשִׁמְנוֹ אֲגוּר בְּתוֹכוֹ, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (שם לט:), דְּזֵית כִּזֶּה שֵׁישׁ בּוֹ שְׁמֹן וְהוּא קְשׁוּר לְשְׁמֹן וְלְשִׁמְנֵי, הוּא הַזֵּית הַחֲשׁוֹב שְׂאֵפְשֵׁר לְסַמֵּךְ עַל גְּדֹלוֹ וְלִקְבַּע בּוֹ שְׁעוּר אֲכִילָה. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהַרְה"ג ר' אַבְרָהָם אַגְשִׁי שְׁלִיט"א שְׂכַזֵּית עִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיא אֵמֶת, וּמִבְּאֵר לְדְבָרֵינוּ שֶׁפְּרִי הַזֵּית מְסַמֵּל אֶת הָאֵמֶת. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב עַל שְׁמֹן זֵית (בראשית כח, יח) **"וַיִּצַק שְׁמֹן עַל רֵאשֵׁה" ר"ת שְׁעוּר**, לְרַמֵּז שֶׁסוּד הַשְּׁעוּרִים הוּא לְפִי הַזֵּית.

מְצִינוּ בְּגִמְרָא (חגיגה יג) זְכוּר אוֹתוֹ הָאִישׁ לְטוֹב וְחַנּוּנְיָהּ בֵּן חִזְקִיָּה שְׁמוֹ, אֶלְמָלָא הוּא, נִגְנַז סִפְרָא יְחִזְקִיאֵל, שְׁהֵיוּ דְבָרָיו סוֹתְרִין דְּבָרֵי תוֹרָה, מָה עָשָׂה, הֵעֲלוּ לוֹ שְׁלֵשׁ מֵאוֹת גְּרָבֵי שְׁמֹן, וַיֵּשֶׁב בְּעֵלְיָהּ וּדְרָשׁוּ. וְגַם כָּאֵן נִרְאָה דְּהֵעֲלוּ לוֹ שְׁמֹן, לְרַמֵּז לוֹ עַל הַמַּעֲשֵׂה מְרַכְּבָה וְהַרְזִין דְּרִזִּין שְׁבַסְפֵּר יְחִזְקִיאֵל, שֶׁלְמַד וּבֵאֵר בְּעֵלְיָה שֵׁם. וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (שם יד:): **שָׁנָה לִי פָּרַק אֶחָד בְּמַעֲשֵׂה מְרַכְּבָה וְכוּ' יֵרַד ר' יוֹחָנָן בֶּן זַפְּאִי מֵעַל הַחֲמוֹר, וְנִתְעַטֵּף וַיֵּשֶׁב עַל הָאֲבֹן תַּחַת הַזֵּית**. וְגַם כָּאֵן רוֹאִים קְשֵׁר בֵּין זֵית לְמַעֲשֵׂה מְרַכְּבָה.

כִּלְהַ שְׁעִיר וְחוֹתָנוּ, וַיַּעֲלוּ לְצִיּוֹן מוֹשִׁיעִים ר"ת כּוֹשׁ"י

הַרְאֵשׁ שֶׁל גּוֹג וּמְגוּג הוּא הַרְאֵשׁ שֶׁל כָּל הַשְּׂבָעִים אֲמוֹת, לְכֵן אוֹבְאָמָה הוּא גַם נוֹצְרֵי וְגַם מוֹסְלֵמֵי, [עֲשׂוּ וַיִּשְׁמַעְאֵל], שֶׁהֵם ב' הַשְּׂרָשִׁים שֶׁל כָּל הָאֲמוֹת, חֶסֶד וּגְבוּרָה דְקִלְפָּה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם וַיִּסְפִּישׁ שְׁלִיט"א **שְׁשַׁחוּ"ר** נִרְמַז בְּשׁוֹר חֲמוֹר שְׁמִסְמָלִים אֶת עֲשׂוֹ וַיִּשְׁמַעְאֵל. וְכֵן בְּאֶרְצוֹ שְׁעַקֵּר הַסְּכָנָה הוּא הַחֲבוּר שֶׁל עֲשׂוֹ וַיִּשְׁמַעְאֵל, וַיֵּשׁ לְכָלוֹת אֶת הַחֲבוּר שְׁלֵהֶם, בְּקִשְׁרֵי חֲתוּן, **שְׁעִיר וְחוֹתָנוּ**, וְאִזְ יַעֲלוּ לְצִיּוֹן מוֹשִׁיעִים. וְכֵן כִּלְהַ שְׁעִיר וְחוֹתָנוּ, וַיַּעֲלוּ לְצִיּוֹן מוֹשִׁיעִים ר"ת **כוֹשׁ"י**.

מוֹבָא בְּסִפְרָא 'מְגִלָּה עֲמֻקוֹת' (אופן עא) **שְׁמַעְנוּ מֵאֲבִינוּ סוּד מִפְּלֵא מָה שְׂאִיתָא בְּזַהַר פְּרִשְׁתָּ בְּשַׁלַּח עַל פְּסוּק "לֹא תַחְרֹשׁ בְּשׁוֹר וּבַחֲמוֹר יַחְדָּו"**, מִבֵּין סִטְרֵין דְּלֵהוֹן נִפְיָק מִתְקִיפּוֹתָא דִּילְהוֹן כְּלָב, וְדָא חֲצִיפָא מִכְּלָהוּ. הַפְּנֹנָה עַל חֲשָׁבֹן אוֹתִיּוֹת הָאֲמֻצְעוֹת, דְּהֵינּוּ אוֹת ו' שְׁבַמְלַת שׁו"ר וְאוֹת מ"ם וְאוֹת ו' שְׁבַמְלַת חֲמו"ר, שְׁעוּלִין מִנֵּן נ"ב כְּחֲשָׁבֹן כְּל"ב. רואים שֶׁמִּחְבוּר שׁוֹר וְחֲמוֹר יוֹצֵאת קִלְפַת כְּלָב שְׁעֵלְיָה כְּתוּב (ישעי' נו, יא)

"והקלבים עזי נפש". וכן מצינו בזהר (וישלח קעג) שחבור שור וחמור דקלפה, הוא מסכן מאד ליעקב ובניו, **שור חמר** אותיות **משוחרר**, ומכירת יוסף למצרים נתנה כח לקלפת מצרים שהיא בסוד חמור דקלפה כמו שכתוב **"בשר חמורים בשרם"**, מיוסף שהוא שור דקדשה ונזדוגו שור וחמור דקלפה, ומכח זה שעבדו המצרים את בני ישראל כל השנים שהיו שם. לפי זה נראה לבאר את לשון הפיוט שאומרים בסליחות, **כלה שעיר וחותנו ויעלו לציון מושיעים**. ולא אמר כלה עשו וישמעאל, דיש כאן רמז שעקר הסכנה הוא החבור של עשו וישמעאל, וגש לכלות את החבור שלהם, בקשרי חתון, **שעיר וחותנו**, ואז יעלו לציון מושיעים.

וכן יש רמז על התגברות על חבור עשו וישמעאל בחנכה בפיוט 'מעוז צור' דחה אדם בצל צלמון כי חנכה הוא זמן מסגל להתגבר על חבור שור וחמור. כמובא במגלת תענית (פ"ב) שהיונים גזרו **כתבו לכם על קרן השור ועל מצחו של חמור אין לנו חלק באלקי ישראל**. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יעקב פרמל שליט"א שדיק מהמדרש (ב"ר פד, ג, ושמו"ר כו, א) שד' הצרות של יעקב עשו, **לבן, דינה ויוסף**, הן כנגד ד' גלויות **בבל, מדי, יון ואדום**. ומדיק מהמדרשים שם שצרת דינה שהיתה מחבור שור וחמור היא כנגד גלות יון.

עיראק אותיות עיר א"ק, אדם קדמון שהוא עולם הכתר.

מובא בספר 'שבילי פנחס' על פי ה'שפת אמת' (חנוכה תרנ"ג) ששם ויפת עשו שניהם את המצוה לכסות את אביהם, ומדוע שם זכה שיצא ממנו עם ישראל, ומיפת יצאו היונים הרשעים. ומבאר ששם עשה לשמה, ויפת הוא מלשון **להתיפות**, שעושה שלא לשמה רק להתיפות לפני בני אדם. בארנו במאמר 'תורה לשמה' את ענין **לשמה**, שפרושו **לשם ה'**, לשם יחוד הה' שבתוכי עם הקב"ה, וזה ענין יחוד קוב"ה ושיכנתיה. נראה דגם היונים הנכדים של יפת אינם מתנגדים לעשית המצוות שלא לשמה. וכל מלחמת היונים, היתה לעקר את פנימיות התורה, שמחברת את בני ישראל לקב"ה, כמובא במדרש (ב"ר טז, ד) שהיונים אמרו **כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלהי ישראל**, ובזה נלחמו בהתאחדות של כלל ישראל עם הקב"ה, **בחלק** של כלל ישראל עם **אלהי ישראל**, וכשמסרו נפשם במלחמה, זכו המכבים שהישועה תבוא להם מאותו עולם גבה של סודות התורה. וכמו שאומרים בתפלת על הנסים, **ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך**, שהישועה באה ממקום גדול וקדוש, ונעשה בעולם שם גדול וקדוש. וכן מובא בקנטרס רשימות מהאדמו"ר מחב"ד זצ"ל **שינון פרושו טיט**, כמו **"מטיט הינון"**, כיון שחכמתם היא בבחינת טיט, שמערב בו עפר המסמל חמריות יחד עם המים. וכן הראני הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שצורת המפה של ארץ יון היא כמו אות **נו"ן** הפוכה. ומבאר לדברינו שהם הופכים את הנו"ן המסמלת את שער החמשים של פנימיות התורה.

וכן מובא בספרים רמז מהכתוב (תהלים צא) **"ישב בסתר עליון"** ש"עליון" הוא אותיות **על יון**, לרמז שהישועה על יון באה ממדרגת **"ישב בסתר"**, שמעל הטבע. וכן מובא בספרים שחנכה הוא זמן מסגל ללמוד סודות התורה. וכן מובא בספר 'מנהגי החתם סופר' (פרק ט' אות א) שבחנכה נמסרו סודות התורה למשה רבנו, ועין ב'נצי"ב' ('העמק דבר' סוף נשא) שמשה היה מביט בגרות המערכה פשרצה להבין את התורה. וכן מובא במהר"ל (שם) שחנכה הוא זמן שהאור מתחיל להתגבר על החשך והימים נעשים יותר ארפים, לרמז שזמן זה מסגל לאור התורה הבא מהשמיני. וכן מבאר המהר"ל את

הפְּתוּב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר", שְׁ"יִהִי" בְּגִימְטְרִיָּא כ"ה, לְרִמְזוֹ עַל כ"ה כְּסֵלוֹ, שְׁאֵז הַזְּמַן לְאוֹר הַתּוֹרָה, וְכֵן הַתְּבָה "אוֹר" הִיא הַתְּבָה הַכ"ה בַּתּוֹרָה. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר' שְׁחֲנוּכָ"ה בְּמַלּוּי הָאוֹתִיּוֹת חִי"ת נר"ן ר"ו כ"ף ה"ה בְּגִימְטְרִיָּא בְּבַלְי וִירוּשְׁלָמִי, שְׁשֵׁם טְמוּנִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף מֵאִיר סוֹפֵר שְׁלִיט"א שְׁחֲנַפָּה נִקְרָא עַל שֵׁם חֲנוּ כ"ה, וְאִם נַעֲשֶׂה חֲנוּ פְעָמִים כ"ה יוֹצֵא בְּגִימְטְרִיָּא תַלְמוּד בְּבַלְי תַלְמוּד יְרוּשְׁלָמִי. וְכֵן הָאוֹתִיּוֹת אַחֲרֵי נ"ר חֲנַכָּה הֵן שְׁ"ס. וְכֵן אַחֲרֵי אֶהְרֹן הֵן ב"ו שְׁ"ס. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הָאֲדָמוֹר מִקְמָאֲרָנָא רַבִּי נְתַנְאֵל סַפְרִין שְׁלִיט"א שְׁבַתְפַלַּת 'עַל הַנְּסִים' מְזַכְּרִים שְׁמוֹנֶה נְסִים, וּבְנִס הַשְּׁמִינִי מְזַכְּרֵת תּוֹרָה. רַבְתָּ אֶת רִיבָם. דְּנָתָ אֶת דִּינָם. נִקְמַתְ אֶת נִקְמַתָם. מְסַרְתָּ גְבוּרִים בְּיַד חַלְשִׁים. וְרַבִּים בְּיַד מְעַטִּים. וְטַמְאִים בְּיַד טְהוּרִים. וְרַשְׁעִים בְּיַד צַדִּיקִים. וְזָדִים בְּיַד עוֹסְקֵי תוֹרָתְךָ. לְרִמְזוֹ

שְׁאוֹר הַשְּׁמִינִי שֶׁל חֲנַכָּה הוּא אוֹר הַתּוֹרָה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ש. רִיִּיִסְקִין שְׁלִיט"א שֶׁהָאוֹתִיּוֹת אַחֲרֵי זְדִי"ם הֵן חֲנַכָּה.

וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'לְקוּטֵי לֹוי יִצְחָק' שְׁרַבִּינָא וְרַב אֲשִׁי שְׁכַתְבוּ אֶת הַתַּלְמוּד בְּבַלְי, מְרַמְזִים בְּשִׁמּוּתֵיהֶם עַל הָאוֹר שֶׁל חֲנַכָּה. רַבִּינָא הוּא מַלְשׁוֹן בִּינָה. וְרַב אֲשִׁי מַלְשׁוֹן אֲשִׁי. וְכֵן הַפְּתוּב (שְׁמוֹת כד, ז) "וַיִּקַּח סֵפֶר הַבְּרִית וַיִּקְרָא בְּאָזְנֵי הָעָם" ס"ת אַרְמִי"ת. וְכֵן הַפְּתוּב (בְּרַאשִׁית א, ד) "וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב" ס"ת אַרְמִי"ת הַמְרַמְזֵת עַל תַּלְמוּד בְּבַלְי שְׁנִכְתַּב בְּלִשׁוֹן אַרְמִית. וְכֵן "אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב" ס"ת בְּרִי"ת הַמְסַמְלֵת אֶת הַתּוֹרָה. וְכֵן תּוֹרָה מְרַמְזֵת בְּאוֹת שְׁלִישִׁית בַּפְּתוּב "וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב".

וְכֵן בְּבַל נִקְרָאת בַּפְּתוּב (בְּרַאשִׁית י, י) "אֶרֶץ שְׁנַעַר" וְשְׁנַעַר בְּגִימְטְרִיָּא כְּתָר. לְרִמְזוֹ שְׁנִיּוּצוֹת הַפְּתָר שֶׁל הַתּוֹרָה שְׁטְמוּנִים בַּתַּלְמוּד הַבְּבַלְי הֵיוּ טְמוּנִים בְּקַלְפַת בְּבַל. וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (מְגִלָּה ו) שְׁקֵרָאוּ לְבַבְל בְּשֵׁם שֵׁשֶׁךְ, וְשֵׁשֶׁךְ בְּגִימְטְרִיָּא כְּתָר. וְכֵן בְּבַל בְּא"ת ב"ש שֵׁשֶׁךְ, וְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁל הַשֵּׁם שֶׁל בְּבַל בְּיַמִּינוּ עִירָאק אוֹתִיּוֹת עִיר א"ק, אֲדָם קְדָמוֹן שֶׁהוּא עוֹלָם הַפְּתָר. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שְׁפַתָר בְּגִימְטְרִיָּא תַלְמוּד בְּבַלְי סוּד הוִי"ה. וְעוֹד הוֹסִיפוּ שְׁבִירַת עִירָאק בְּגִדָד מְרַמְזֵת עַל בְּגָד דָד, הֵינְנוּ בַחֲנִינַת הַדָּדִים הַמְסַמְלִים אֶת הָעוֹלָם הַשְּׁמִינִי, וְכֵן בְּגָד מְסַמֵּל עוֹלָם מְקִיף עָלָיו. וְכֵן בְּגִדָד בְּגִימְטְרִיָּא י"ג או אַח"ד הַמְסַמְלִים אֶת הַמְדַרְגּוֹת הַגְּבוּהוֹת.

וְכֵן מוּבָא בְּזֶהֱר שֵׁם שֶׁהָאוֹר הַגְּנוּז נִגְנַז בַּתּוֹרָה שְׁבַעל פֶּה. וּמוּבָא בְּרוֹקַח' שְׁל"ו נְרוֹת חֲנַכָּה הֵם כְּנֶגֶד ל"ו שְׁעוֹת שֶׁהָאִיר הָאוֹר הַגְּנוּז בַּתְּחִלַּת הַבְּרִיאָה, וְנִגְנַז בַּתּוֹרָה, וּמְבָאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּבַחֲנַכָּה אֲנִי זֹכִים לְמַסְפֵּר ל"ו הַנְּמַשְׁךְ מִהַשְּׁמִינִי, וּבְקִנְטְרִס 'יְמֵי הַחֲנַכָּה' מִהֶרֶב קְרַלִּינְשְׁטֵיין (ע' יד) מְבִיא שְׁאוֹר זֶה נִגְנַז בְּל"ו מְסַכְתוֹת שֶׁל תַּלְמוּד בְּבַלְי, וְכֵן מְבִיא (שם) שְׁל"ו פְעָמִים מְזַכְּרִים בַּתּוֹרָה אוֹר, נְרוֹת, מְאוּרוֹת. וְכֵן נֵר חֲנוּכָּה עִם הַכּוֹלָל בְּגִימְטְרִיָּא סֵפֶר, כִּי נֵר חֲנוּכָּה מְסַמֵּל אֶת הַתּוֹרָה שְׁבַעל פֶּה, וְהַכּוֹלָל מְרַמַּז עַל שְׂרַשׁ הַתּוֹרָה שְׁבַעל פֶּה שֶׁהוּא הַסֵּפֶר שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֵר שְׁלִיט"א שְׁח' פְעָמִים הַדְּלָקָה הַמְרַמַּז עַל הָאוֹר שֶׁל חֲנַכָּה, בְּגִימְטְרִיָּא כְּתָנוֹת עוֹר. לְרִמְזוֹ שֶׁהַדְּלָקָה נֵר חֲנַכָּה מְבַטֵּלַת אֶת הַכְּתָנוֹת עוֹר, וּמְחַזְקָה אוֹתָנוּ לְכְתָנוֹת אוֹר. וְזֶה גַם הַמְסַפֵּר שֶׁל י"ב פְעָמִים נְהָמָא, לְרִמְזוֹ עַל דְּבַרֵי הָאֲרִיז"ל עַל הָאוֹר הַגְּנוּז יְגַלֶּה לָן טַעְמֵי. דְּבַתְרִיסַר נְהָמָא. וְזֶה גַם הַמְסַפֵּר שֶׁל תַקַע בְּשֵׁפֶר, כִּי הַשּׁוֹפֵר מְחַבֵּר לְשְׁמִינִי, כְּדַבְּאֲרָנוּ בְּמֵאֲמַר בְּמֵאֲמַר 'חֲשַׁמֵּל שׁוֹפֵר'. וְכֵן הָאוֹתִיּוֹת לְפָנֵי פֶשֶׁט בְּקַפִּיצָה שֶׁל ג' מְעַלִּיהֶם, הֵם נצ"ו, וְהָאוֹתִיּוֹת לְפָנֵי רַמ"ז בְּקַפִּיצָה שֶׁל ב' מְעַלִּיהֶם הֵם צכ"ה, יַחַד יוֹצֵא נְצוּץ כ"ה, לְרִמְזוֹ שֶׁהַתְּנוּצָצוֹת הָאוֹר שֶׁל כ"ה בְּכְסֵלוֹ, הִיא תּוֹרַת הַסוּד שְׁנִמְצָאת ג' מְדַרְגּוֹת מְעַל הַפֶּשֶׁט, וּב' מְדַרְגּוֹת מְעַל הַרְמַז.

מצינו בגמרא (כתובות ג:) שהיונים גזרו על כל בתולה שנשאת שתבעל להגמון תחלה, בארנו במאמר 'פתיח לסדור הרש"ש' שבביאה ראשונה עושה הזכר את יסוד הבתולה לכלי, ומפקיד בתוכה רוח, שנשארה בה לכל חייה, ומרוח זה היא מעלה את המיין נוקבין ויוצרת את הלבוישים לכל הילדים שיולדו לה. נראה דכשם שהיונים רצו לפגם בקשר של כלל ישראל עם הקדוש ברוך הוא, ולפגם את המיין נוקבין שכלל ישראל מעלים, כך הם נסו לפגם במיין נוקבין של בנות ישראל, על ידי הפקדת רוח של נכרי בתוכן.

מובא ב'קנטרס לחג השבועות' מהר' קרלינשטיין זצ"ל (ע' קלו) ובאמת בכל מקום התורה היא מספר נ' אחרי מ"ט, ודורשי רשומות בדקו ומצאו בתחלת חמש בראשית וחמש שמות דאחרי אות ת' הראשונה יש מ"ט אותיות, ואחריהם אות ו' ואחר כך עוד מ"ט אותיות, ואחריהם אות ר', ואחר כך עוד מ"ט אותיות ואחריהם אות ה', וכן הלאה והלאה, תמיד אחרי מ"ט אותיות יוצא צרוף התבה תורה, וזה לרמז להענין הנ"ל, דתורה הוא שער הנ"ן. ועין עוד בספר 'שארית נתן' שכתב על הכתוב "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה" מ"י בגימטריא נ', ואמרו חז"ל איסתכל באורייתא וברא עלמא, וזה הרמז מ"י ברא אלה, פי מ"י רומז לתורה, ועל פי התורה ברא אלה שהוא העולם הזה. נראה להוסיף על דבריו ד'אלה" בגימטריא ל"ו ומרמז על ל"ו מסכתות של תלמוד בבלי שנמשכים משער הנ"ן, דמספר ל"ו הוא פעמים ח"י, ומרמז על היסוד שיש בו מספר פעמים ח"י, כדבארנו במאמר 'חשמל לולב' והיסוד משפיע את שפע התורה מהשמיני שהוא בחינת מי, כדבארנו במאמר 'חשמל תורה'. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאר"ל (ישעי' ע' רל) ש'אלה" מסמל את היסוד. וכן אלה הוא גם שם של אילן המסמל את היסוד. ונראה דלכן יש ששה סדרי משנה. לרמז שהשש נמשך מהשמונה דשרש התורה בשער הנ"ן שהוא בחינת שמיני, והתורה יורדת למטה דרך השש המסמל את היסוד. וכן ר"ת "ששה סדרים" בגימטריא שלש מאות ששים המרמז על מספר ל"ו. וכן מובא בספר 'מדבר קדמות' (תרע"א) שהאות ח' בהכפלה (הינו א+ב+ג וכו') בגימטריא ל"ו.

מצינו בזהר לגבי האור הגנוז (השמטות רסה.) ישב ר' ברכיה ודרש עלה במחשבה לברא אור גדול להאיר, ונברא אור גדול שאין כל בריה יכולה לשלט בו, צפה הקדוש ברוך הוא שאינם יכולים לסבלו לקח שביעי ושם להם במקומו, והשאר גנזו לצדיקים לעתיד לבוא. רואים שהאור הגנוז שיך לשמיני, שמעל השביעי. והוסיף הרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א שגנר"ז באח"ס בט"ע שמיני". וכן אור הגנוז מסגל לרפואה, שהרי לעתיד לבא צדיקים מתרפאים בו. ואור החנכה גם מסגל לרפואה, לכן נסח התפלה 'פי אל מלך רופא נאמן ורחמן אתה' ר"ת נ"ר אמ"א כ"ו. וכן אם נוציא מספר חמ"ה ממספר מנרתיק"ה נקבל מספר 8 פעמים חנכה. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שבאור הגנר"ז יש אותיות מא' עד ז' יחד עם האות נ' שמסמלת את השמיני, ובאותיות מא' עד ז' חסרות האותיות אב"ד, לרמז שהאור נאב"ד ממספר שבע שנרמז באותיות א' עד ז'. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שאבד בגימטריא ז'.

מצינו לשון חביבות בגר חנכה, דמובא ברמב"ם (הל' חנוכה ד, יב) מצות נר חנכה חביבה עד מאד וכן על ענין "דדיף" מצינו במדרש (שיהש"ר א, יח) "פי טובים דדיף מיין" חביבין דברי סופרים יותר מינה של תורה, והאחרונים למדו ברמב"ם שלמד את ענין החביבות בגר חנכה ממדרש זה, ומקשים, מדוע דוקא בגר חנכה אומר הרמב"ם חביבה, ולא בשאר מצוות דרבנן, שמדברי סופרים. ומבאר לפי דברינו דדברי סופרים פאן הפונה לדברי סופרים במדרגת "דדיף" שמסמלים רזין דרזין, שלהם יש חביבות יותר מן היין שמסמל רזין, ומפאן לקח הרמב"ם את החביבות של נר חנכה, ששיך

למדרגה זו. וכן **סופרים** בגימטריא **שמנה**. וכן נראה לבאר מה שמצינו הרבה בש"ס איידי דאיתיא ליה מדרשא חביבא ליה. היינו שהתנא במשנה **מחבב** יותר את הדברים הנלמדים מדרשא, מהדברים שכתובים מפרש בתורה. ומבאר לדברינו פיון שהדברים שנלמדים מדרשא שרשם מעולם הבריאה שהוא בחינת דרוש הקרוב לסוד, הם יותר גבוהים מהדברים ששייכים לפשט. וכן מצינו במדרש (משלי ה) **אם ראית דור שחביבין עליהן דברי תורה, יפוצו מעינותיה חוצה. ואם לאו, יהי לך לבדך. הלל הזקן אומר, בשעת המכנסין פזר. ובשעת המפזרין כנס. בשעה שאתה רואה שהתורה חביבה על ישראל והפל שמחין בה, הוי מפזר. ורואים את לשון חביבות על הפצת מעינות פנימיות התורה חוצה, כלשונו הידועה של המשיח לבעש"ט אמתי קאתי מר לכשיפוצו מעינותיה חוצה. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שחביבות היא מלשון חכמה בינה שהן תרין רעין דלא מתפרשין. והם דברינו שהחביבות באה מהשמן והשמיני שהם חכמה ובינה. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות אחרי דד"ף הן הלכה, לרמז שההלכה משתלשלת מהסוד שהוא בחינת דד"ף.**

וכן מצינו לשון נעימות על גר חנכה, דמובא ב'מסכת סופרים' (כ, ה) **"מה יפית במזוזה וימה נעמת" בגר חנכה**, ומצינו לשון נעימות על תורה שבעל פה, כמובא בזהר (ויחי רמב:) **"וירא מנחה פי טוב" זו תורה שבכתב, ואת הארץ פי נעמה" זו תורה שבעל פה**, נראה דתורה שבעל פה הכונה לרזין דרזין, שהם החביבים והנעימים, ולכן גם גר חנכה שמסמל אור זה הוא חביב ונעים, ועליהם נאמר **"להצהיל פנים משמן"**, כפי שמצינו בגמרא (תענית ח.) שהמשנה היא בבחינת פנים. וכן מצינו בזהר (פנחס רמז.) שהתורה שבעל פה היא בבחינת שמן. וכן אמרי נעים בגימטריא שמיני. וכן מובא בשם האר"ז ל שכל התלמוד יש לו פרוש על פי סוד, ובפרט באגדות חז"ל ששם טמונים כל סודות התורה. וכן מצינו בזהר (תיקונים קמד:) **"שמינים פילגשים" הם שמונים ספרי אגדה**. רואים שהזהר מקשר את אגדות חז"ל למספר שמונה. וכן אגדתא בגימטריא שמיני. וכן מובא בספר 'באר מים חיים' (שער התפילה) הנשמה נקראת נעמי, עבור הנעימות הנפלאה הבאה אל האדם מאור נעים נעימות אימא עלאה. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שנעמי רחל עם המלים בגימטריא שמיני.

וכן מצינו בזהר (תיקונים עה.) שבעלי המשנה הם בבחינת זית. וכן נראה דמשנה היא אותיות שמנה, לרמז שיש לה קשר לשמיני דרך הסודות שטמונים בה. וכן בששה סדרי משנה יש תק"ט פרקים כמנין תענוג, וכן דין מדרבנן בגימטריא שמיני. וכן שמעתי מהרה"ג ר' אברהם קוסמן שליט"א ששמונה פעמים מזכר בששה סדרי משנה עיני חנכה. אמנם תבת חנכה מזכרת שבע פעמים, אבל יש עוד מקום (תענית ד, ה) שמזכר ההלל של חנכה. וכן תורה בגימטריא **"פנים משמן"**, ובגימטריא הכתוב (שה"ש ד, י) **"מה יפו דד"ף אחתי כלה מה טבו דד"ף מין"**. וכן הכתוב (שמות לג, יא) **"פנים אל פנים"** בגימטריא שמן. וכן הכתוב (במדבר ו, כה) **"פניו אליך"** בגימטריא יצחק המסמל את השמיני כדלעיל, ובגימטריא ארבה המסמל את השמיני כדלקמן דהשפעת השמיני היא בבחינת פנים. וכן המספר המסתתר בין אותיות תלמוד הוא 416 כמנין זית. וזה גם המסתתר בין אותיות לור"א שמו של האר"ז ל.

מצינו במדרש (במדבר יט, ו) **דברים שלא נגלו למשה נגלו לר' עקיבא וחבריו**. ובלק"ת (קורח נד:) מבאר הכתוב **"ופני לא יראו"** שבחינת פנים **"להצהיל פנים משמן"** היינו הרזין דרזין, לא נגלתה למשה. וכן מצינו בגמרא (ר"ה כא:) שמדרגת שער הנ"ן המסמל את השמיני, לא נגלתה למשה בחינו. ומובא ב'ר"ן' (נדרים לח. ד"ה חוש) שמדרגה זו היא

ידיעת השי"ת על אמתתו. וכן נראה דהשם משנה מרמז על זה, דמשנה היא אותיות משה נ', היינו שמדרגת הנו"ן שלא נגלתה למשה בחייו טמונה במשנה בתורה שבעל פה. וכן מובא ב'אור החיים' (ויקרא יג, לו) שלמשה נתגלו עקרי הדברים כלם, אבל לא נתגלה לו היכן הדברים רמוזים בתורה שבכתב, וענינים אלו נתבארו בתורה שבעל פה. וכן מצינו בגמרא (מנחות כט:): **בשעה שעלה משה למרום מצאו להקדוש ברוך הוא שיושב וקושר כתרים לאותיות, אמר לפניו רבוננו של עולם מי מעב על ידך, אמר לו אדם אחד יש שעתידי להיות בסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו, שעתידי לדרוש על כל קוץ וקוץ תילין תילין של הלכות, אמר לפניו רבוננו של עולם הראהו לי, אמר לו חזור לאחורך, הלך וישב בסוף שמונה שורות ולא הנה יודע מה הן אומרין. ועין בספר 'באורי אגדות אפיקי ים' שמבאר ששמונה שורות מרמזים על השמיני שמשה לא זכה לו. וכן מובא בספר 'מטעמים' הטעם שמזכירים י' בניו של רב פפא בסיום מסכת, כי הם היו המגיהים של הש"ס לאחר שרבינא ורב אשי סימו לכתבו. וכל מקום שכתוב "פנים אל פנים" ר"ת **פפ"א**. והוסיף הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א ש**פפא** בגימטריא שם **אה"ה** במלוי יוד"ן שמסמל את השמיני. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שמצינו ברש"י (ב"ק י:): **שרב פפא הנה בעל בשר, ושמן מסמל את העולם השמיני המקיף, בבחינת בשר שמקיף את הגוף.** וכן רב פפא נקרא **פפא בר אבא**, ויש פאן רמז על בחינת השמיני שנקרא אמא שהיא **בת של אבא**. כי כל נקבה היא בחינת בת של בעלה. וכן השתלשל שיש שמכנים את **אביהם** בשם **פפא**.**

וכן מובא בספר 'בן איש חי' (ע' מ') שבתורה שבעל פה יש **שמונה** דרגין והם: כשר, פסול, אסור, מתר, חיב, זכאי, טמא, טהור. וכן מצינו בזהר (משפטים קכג). שהאות ח' [בגימטריא שמונה], מסמלת את **אור החכמה, שלא נמצא, ולא משג, שכתוב "לא ידע אנוש ערפה"**. וכן מובא ב'תורה אור' (וארא נט:): על מעלת תורה שבעל פה שהיא למעלה מתורה שבכתב ושרשה בעולם הרצון שהוא למעלה מעולם החכמה השיף לתורה שבכתב. וכן מובא בלק"ת (במדבר י:): על חג השבועות ביום הני, שבו מתגלה התורה ששיכת לשער הנו"ן, דמ"ט שערים הם כנגד מספר שבע, שכל אחד כלול משבע, ושער הנו"ן הוא מעל מספר שבע, ובו מתאחדים כל השבע.

בעזהשי"ת
אנו שמחים להודיע על
קו טלפון של סוד החשמל
מספרי הטלפון של הקו במחיר שיחה רגילה
025805801 או: 0723326302 או: 0799280256 או: 0799164284
שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת
01 > 1 > 025805801
קישור להורדת השיעורים
<http://sod1820.co.il/?p=503>
שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שכן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ולא מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע לא מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינות שלהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל בספר הזהר ובשאר ספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי.

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רחל מבכה על בניה" שאינם עוסקים בחכמה הזאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, כי אין מדרש קבוע בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", אין בניה מושכים וממהרים את המשיח. **בעל הגוב"י על 'עץ חיים'** (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). **הענינים וההרוגים בזמן הגלות** תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך. **רבנו ה'אור החיים' הקדוש** (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו כל יום חובת לימוד בספר הזהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל, מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח, ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו', ומי שאצלו במסגרת עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

מדור גלגלים בתורה

תקציר גלגלים מתוך הספר 'משברי ים גלגל החוזר בתורה', שחיבר אחי הרה"ג ר' שמואל פיש שליט"א
בספר מתבארים באריכות מאות גלגלים בתורה. ניתן להשיג בטל: 036188995

תדיר, חובת הגוף מקודש

[מכתבי הג"ר מרדכי גולדמן שליט"א]

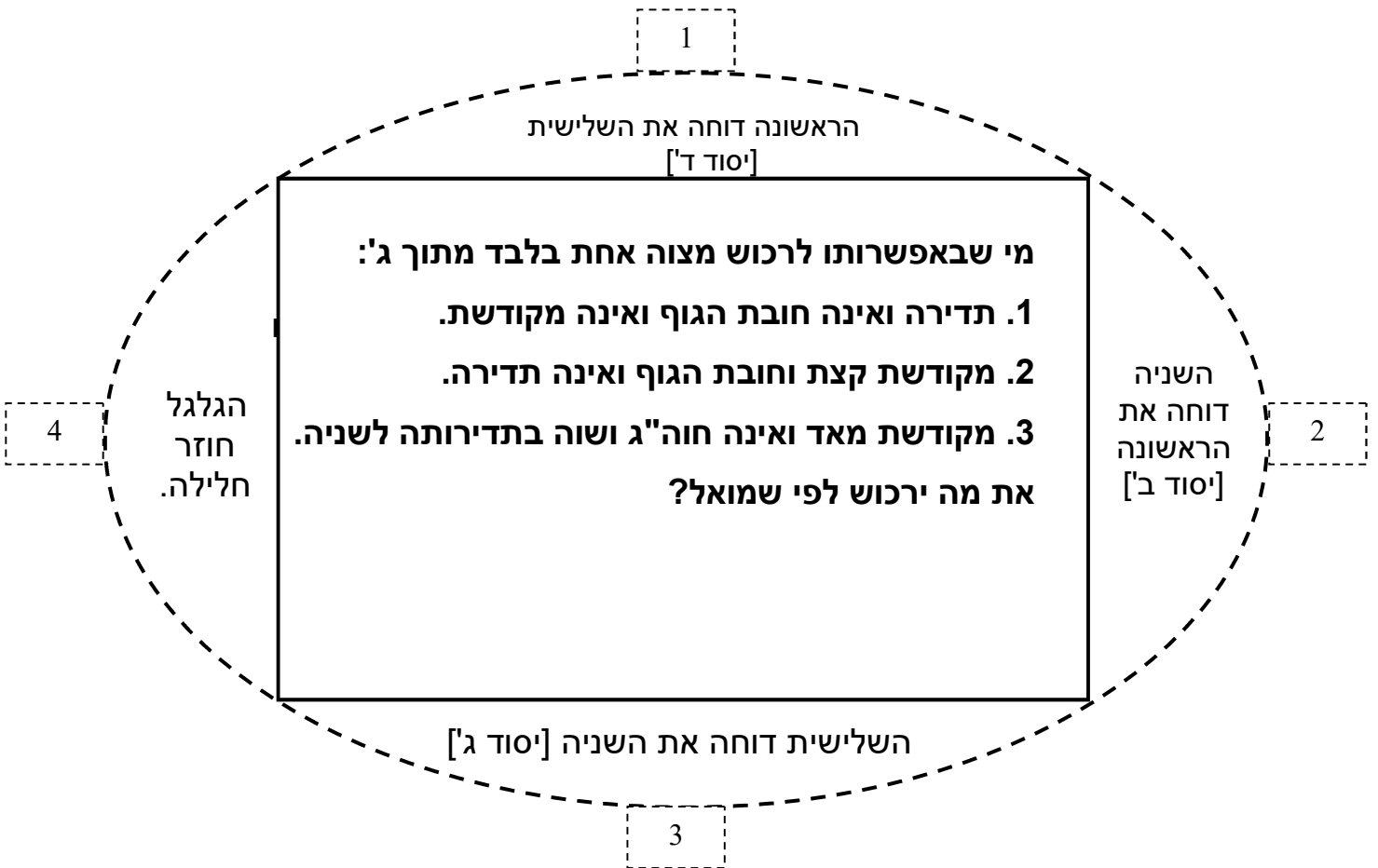
הידיעות ההלכתיות הנחוצות להבנת הגלגל

א. הירושלמי [מגילה פ"ד ה"ב] דן מי שיכול לקיים או תפילין או מזוזה במה יבחר. שיטת שמואל שמזוזה קודמת שכן נוהגת בשבתות ויו"ט (וביאר המפרשים דהיינו מטעם תדיר). שיטת רב הונא שתפילין עדיפים שכן נוהג זה בהולכי מדבריות. ומבאר רעק"א (קמא תשובה ט') דהיינו "חובת הגוף" שמוטל עליו החיוב בכל מצב, משא"כ מזוזה שאם ירצה יגור בבית שכור או בלי בית. ומביא הירושלמי ברייתא להכריע כשמואל ולסייע לו דתניא שמזוזה מקודשת יותר מתפילין.

ב. הרא"ש פוסק כרב הונא שיעדיף תפילין מפני שמצות הגוף עדיפה. [ונפסק בשו"ע הל' תפילין והל' מזוזה]. ומבאר השיירי קרבן אע"ג דהירושלמי הכריע כשמואל, מכיון דשיטת הבבלי שתפילין מקודשים ממזוזה ממילא מוכח כרב הונא. עכ"ד. מקשה רעק"א [שם בתשובה] הרי להלכה מקודש אינו עדיף מתדיר. אכן יש ליישב דברי השי"ק דאין הכוונה בירושלמי שטעם מקודש בלבדו מכריע את חוה"ג של תפילין, אלא שמצטרף עם תדיר להכריע את חוה"ג אפי' אם חוה"ג היא המעלה העליונה (וממילא מסיק השי"ק דאפילו אם נסבור שתדיר דוחה חוה"ג, אבל בסיוע מקודש אז יגברו ב' המעלות הקטנות דהיינו מקודש וחוה"ג וידחו את המעלה העליונה של תדיר) [וכ"כ הגרש"ב ליברמן זצ"ל בספרו בשבילי הקדושה, והגר"ש אריאלי שליט"א בביאורים והערות לתשובות רעק"א]. וכך דייקתי ברא"ש שלא הזכיר כלל שהתפילין מקודשים טפי, והיינו כמו שנתבאר שסגי בהא שסילקנו מהמזוזה את מעלת מקודש מלסייע לתדיר וכבר ממילא גוברת מעלת חובת הגוף דתפילין לדחות את התדיר. ויסדנו את גלגלנו לפי שיטת שמואל שתדיר דוחה חובת הגוף ובכל זאת כאשר מקודש מסייע לחוה"ג אזי יחדיו זה דוחה את תדיר וכמו שנתבאר.

ג. לפי שיטה זו נראה לדון שמקודש דוחה חוה"ג. שהרי לגבי תדיר כנגד מקודש (מי ידחה את מי) מסופקת הגמ' [במנחות מ"ט] ולא נפשט, וא"כ חזינון שהמעלות קרובות להיות שקולות זל"ז, וממילא כשם שלשמואל תדיר דוחה את חוה"ג א"כ מקודש נמי.

ד. תדיר דוחה מקודש, לפי צד אחד בגמ' מנחות מ"ט. וכן לאחרונים המשוים דחייה והקדמה בזה א"כ לט"ז וסיעתו שתדיר קדים למקודש יסברו דה"הדוחה.

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

fish@neto.net.il טל: 0533109982

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או בפקס 15326537343

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<http://beta.hebrewbooks.org/53606>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל לשנים תש"ע - תשע"ג

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1722>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ד

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ה

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890>

קישור לארכיון השיעורים והעלונים

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

סוד החשמל 400 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsTa1B6UT-XOPxMOg0L8LFD>

סידור הרש"ש 37 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsRpQM-VAJ6yf9Lw6Bkvw3P>

קישור להורדת תוכנת הרמז בגירסא חדשה עם הוספות רבות

<https://drive.google.com/file/d/0B8NARozmpeUAQ3A1QjhgUzhWYoU/view?pref=2&pli=1>